

2005. márc.

MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐRSÉG BAJTÁRSI KÖZÖSSÉGE

BAJTÁRSI LEVÉL

57 évfolyam

1 szám

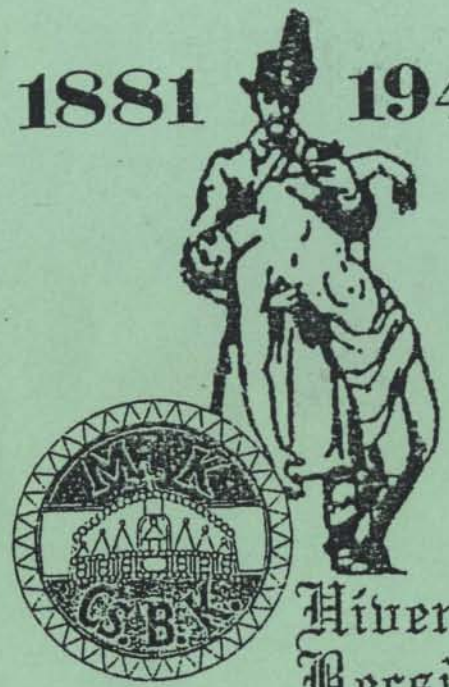
*"...Megcselekedték amit
megkövetelt a Haza!"*

MINDHALÁIG !

WORLD FEDERATION
OF
ROYAL HUNGARIAN GENDARMERIE

1881 1945

Híven!
Becsülettel!
Hitézül!

MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG:

Az MKCsBK a volt Magyar Királyi Csendőrség történelmi szerepének és hivatása szellemének őrzője és örököse.

Feladata megőrizni és megörökíteni a volt Testület hagyományait

Az MKCsBK a Hazájukból elűzött volt csendőr bajtársak közössége, melynek tagjai lehetnek a volt Testület tagjai (hivatalból), tiszteletbeli csendőrök (felkérésre) és csendőr barátok (önkéntes alapon) ha a Közösség céljával és feladatával egyetértenek.

MKCsBK BAJTÁRSI LEVÉL

- Rendeltetése: 1.) A sorsközösségben, de szétszortan élő Bajtársak összefogásának és tájékozottságának biztosítása.
- 2.) A rászoruló Bajtársaknak és családtagjainak megsegítése.
- 3.) A Testületről tudatosan eltorzított vélemények és megítélések megváltása és megváltoztatása.
- 4.) Előadások, ünnepélyek (Csendőr Nap) rendezésével a fenti célokhoz szükséges anyagi alap megteremtése

A BAJTÁRSI LEVÉL AZ MKCsBK VILÁGSZERVEZETÉNEK
KÖZPONTI TÁJÉKOZTATÓJA. FELELŐS KIADÓ:
Vitéz VICZIÁN BÉLA AZ MKCsBK KÖZPONTI VEZETŐJE

457 E. Peckham Street - NEENAH, WI. 54956
Tel : (920) 725 - 5710 Fax : (920) 886-8995
E - mail : billvicz@famvid.com

A 124. CSENDŐRNAP !

Kedves Bajtársaim !

Öröm volt kedves Mindanyiókat ismét látni, s üdvözölni ! A 124. Csendőrnapi ez évi megemlékezésünk megható volt, szívből lett megünnepelve !!

Itt szeretném megköszönni, Zsigmond István úrnak, a Club elnökének, a Petőfi - kör ének-
kar tagjainak, a Club hölgyeinek, úrainak a finom ebédet, vacsorát és a velejáró sok,
sok munkát ! Fogadják a Testületünk köszönetét és háláját !

Sajnos soraink, - az életrendje szerint fogy ! Elődeim gondoskodtak arról, hogy a mi
eltávozásunkkal a Csendőr szellem, a csendőr erény netávozzon el, netűnnyön el a
Hősiködbe !

Az otthoni Szemere Bertalan Rendvédelmi Tudományos Társaság, Dr. Parádi József el-
nök úr eredményes vezetése alatt, hatásosan működik ! Világviszonylatban tudományos
alapon tartja a Csendőr Szellemet életben !

A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület, Ságvári Pál elnök úr, az őrsi szervezetével meg-
alapozta a Csendőr Szellem honi terjedését és annak ápolását !

A tiszteletbeli Csendőrök szervezete új, erőteljes alapítvány, a jövő !!

Körössy László t. Csendőr Bajtársunk által megalapított MKCsBK website lehetővé
teszi, hogy az internet - ten világszerte olvasható a Csendőr hír !

A Csendőr Szellem és Erény élni fog, ami olyan szívből jövően van kifejezve a
Csendőr jelszóval ;

HIVEN -- BECSÚLETTEL -- VITÉZŰL !!

Büszkén, felemelt fővel mondhatjuk ;

MEGCSELEKEDTÉK AMIT MEGKÖVETELT A HAZA ! MINDHALÁLIG !

vitéz Viczián Béla
Központi Vezető

Hontalanok zokogása.

Tudjuk, mondjuk valljuk, hisz Isteni csoda,
Minden élő lénynek van meleg otthona.
Puha felpárnázott biztonságos fészke,
Gunyhója, hajléka, biztos menedéke.

Fecskének, gólyáknak nem is egy, –de kettő
Jókedvében tette ezt így a Teremtő
Kinek nincsen háza, van helyette mása,
Isten kegyelméből Otthoni lakása.

Az otthoni lakást, úgy hívják, hogy HAZA,
Annak a költőnek volt teljes igaza
Aki szívfájdalmát a versébe írta,
Mikor a "Gólyához" keservét elsírta:

Tenedek két hazát adott a Végzeted,
Nekem csak egy volt, s az is elveszett.

Most, amikor írom ezt a kis versemet,
Tompá Miklós szavát csak idézni lehet,
Szomorúságunkat rejtteni nem lehet,
Húszezrünknek egy volt, NEKÜNK IS ELVESZETT!!+

v. Kiss Gábor

Tudom, sokan máris abbahagyják az olvasást, hisz a bárány nem karácsonyra, hanem húsvétra emlékeztet, de ez a visszaidézet emlék a báránnyal, karácsonykor, Tóth János nyugdíjas csendőr törzsőrmesterrel történt.

A naptár 1932 December 24.-ét mutatta. s a százbarázdás arcú öreg Jánosbácsi aki nyolcvanötödik születésnapjára készült, várta a karácsonyt, a gazdáját látogatóba érkező barátokat s főleg "Barikát" a bárányt, az öreg élettársát, mert nagy öröme aznap jön vissza az állatorvostól meggyógyultan. Kettőjük között egy ritka barátság fejlődött és az uraság engedéjével még egy szobában is alhattak.

Asszonya a temetőben, fia valahol a Donnál, lánya meg valahol Amerikában. –Nagyon egyedül volt, de nem magában, mert "Barikát" hamarosan várta vissza a kis karámos fakunyhóba, ahol mindketten laktak.

A hó esett, a szél hordta a pelyheket és gazdája udvar nagy háza felől bükkfa illatú füst sejtette a karácsonyi ünnepre készülő előkészületet

Nézte ablakon át és várta a vendégek kocsijait, de nemcsak szeles havazás, hanem főképp szemeknek szürkét okozó ködösödése takarta el a figyelés lehetőségét is. Már régen kellett volna operálni, de száz Pengő sok annak akinek nicsen.

A négykarikás kis vaskályha meleget pattogott és hamarosan sípolni kezdett a "fütyüllős vizeskanna amit a Nemzetes asszonytól kapott tavaly karácsonyra. "No megálj. Kaptam le a kannát a tűzről, tudok én úgy fütyülni mint te, s mintha a szívében melengette volna, a dallamot, rákezdett a "Mennyből az angyalra" –behunyta a szemét,"lejött hozzátok pásztorok" "Én is pásztor vagyok, jövök én is Hozzád Kisded Jézus, –amikor hisz megyek"

Váratlanul kopogás hallatszott az ajtón. Bözske jött, az uraság belső kis cselédje: "Azt üzeni a Naccságos asszony, hogy szívesen látják holnap ebédre" "Köszönöm ott leszek" –"De beretválkozzon ám meg, aztán suviszkozza meg a bakkancsot, nem úgy mint tavaly" Ejnye de felgágták a nyelvedet, te kis pendelyes szajkó, talán ezt is az uraság izente? "Nem ezt én mondom," –nyelvelt a kiscseléd," kacagva a fiatal élet pajkoságával, és kiperdült az udvarra.

János megint magára maradt és elkezdett gondolkozni. Eszébe jutott,

hogyan tavaly karácsonykor megígérte a gazda, hogy megoperáltatja hájogosz szemét, vajjon adja-e rá a száz pengőt?

Újból füttyös kedve támadt. „Pásztorok, pásztorok örvendezve, sietnek Jézushoz Betlehembe” – előveszi vasárnapi cipőjét és mosolyra derülten elkezdte tisztítani.

Karácsony napján jó korán kelt, ellátogatott a báránycsájához, megregelezte, és felöltözködött. Még ugyan három óra volt délig, de hát más dolga se volt, lassan, módosan pipára gyujtott.

Nem is kellett az óráját nézni, „mert mikor a pecsenye sütés illatos aromája odaért, tudta, hogy itt az idő az indulásra. A nagyházban tolongás volt. A háziak simogató üdvözléssel fogadták, az unokák meg kíváncsi barátsággal. Asztalhoz ültek, a gazda szavaira csend lett.” János Bácsi, tavaj ilyenkor megígértem, hogy még az idén megoperáltatom a szemét.

Holnap hajnalban indulok Szolnokra, Békéssy professzor végzi a műtétet, és Újév napján már olvashatja a kalendáriumot. Itt a száz Pengő. Ezért a pénzért Maga eladja nekem a bárányát, de úgy, hogy addig amíg én. Maga, vagy báránya él, „maga lesz köteles gondozni, – áll az alkú?” János egy darabig pislogott, fontolgatta az ajánlatot, majd leszaladt egy nagy könnycsepp az arcán. „Ha „Borika” mellettem maradhat, állom az alkut. Lányomról, Borikáról neveztem a kis bárányt, s amíg élek el nem hagyom.” „No János akkor ezt elintéztük, maga a legidősebb, mondja el az asztali áldást.”

Ilyen tisztség sem érte az öreg csendőrt. Csak nézett körbe, de könnyektől alig látott. „No látják kérem, mennyire megríkatják ezt a vén embert, de örömből sírok, mert ekkora szeretetre rá se szolgáltam, áldja meg a kis Jézus a háznak minden lakóját, és engedjék meg, hogy boldog karácsonyt kívánhassak az én messze földön élő egyetlen leányom családjának is.” Gyorsan le akart ülni de nem engedték. Tartották, fogták, ölelő karok. A könnyes csókok záporában alig ismerte meg lányát, akit húsz éve nem látott.

Nem értette, hogy gazdája áthozatta lányát a veszélyes operációra, nem értette, hogy az égi király hogy szeretheti ezt az egyszerű csendőrt és csak potyogtak a könnyek levesébe, amely egyre sósabb és sósabb lett. , de van az úgy az életben, hogy minél sósabb, vagy keszűbb valami, ANNÁL BOLDOGÍTÓBB ÉS ÉDESEBB!!

Néhány szó a volt Magyar Királyi Csendőrségről...

1881 február 14-ike nevezetes napja lett a magyar rendvédelem történetének. Ezen a napon terjesztette fel Tisza István miniszterelnök (1830-1902) a közbiztonsági szolgálat szervezéséről és a Csendőrség felállításáról szóló 1881. évi III. törvénycikket, mely szentesítést nyert 1881. év február 14-én.

Ez volt a Csendőrség születésnapja!

51 évvel később Horthy Miklós kormányzó ezt a napot Csendőrnappá nyilvánította.

Ez a nagyszerűen megszervezett intézmény 64 évet élt meg, és a bűnüldözés terén a teljesítmény-mutatója csaknem 100 %-os volt.

Meghalt 1945 május 10-kén!

A Magyar Közlöny 1945. évi 26. számában közzétették az Ideiglenes Nemzeti Kormány 1944. december 21-22-én kelt rendeletét /1690/1945. M.E. sz. rend./, mely a Csendőrség testületét megszüntette, tagjait felelősségre vonta, vádolva azért, mert az elmúlt kormányok rendelkezéseit „maradéktalanul végrehajtotta” és ezzel a nép ellenségévé vált. A rendeletet Dálnoki Miklós Béla, volt vezérezredes, mint miniszterelnök írta alá. Megszövegezte Darvas József író és publicista, a Parasztpárt vezetője. A rendelet kiadásakor néma maradt Faragó Gábor, a Csendőrség felügyelője, moszkvai katonai attasé, tolmács, a fegyverszüneti bizottság megszervezője, közellátási miniszter, juhfarmer.

A Csendőrség volt tagjait igazolás alá vonták. Az itthon tartózkodó 16 ezer csendőr közül csak 271-et igazoltak. Igazolást azok nyerhettek, akik esküjüket megszegve hatékonyan részt vettek az ellenállási mozgalomban, a kormány rendeleteivel szembeszegültek, a szovjet hadsereg oldalán harcoltak, vagy üldözött egyéneknek segítséget nyújtottak. Akit nem igazoltak azok földönfutóvá váltak.

A II. Világháború a Csendőrség állományát sem kímélte. A tisztii állományból huszonnégy hősi halotról van személyes adatunk, a legénység soraiból hősi halált haltak közül pedig eddig százharminckettőt ismerünk név szerint, de ez csak elenyésző száma az összes elesettnek.

Az 1944-es Csendőrségi Zsebkönyv szerint 969 tiszt szolgált, akik közül már csak kb. háromszázhatvanan élhetnek. Idős korokra tekintettel a mortalitás folyamatos.

Grósz Károly minisztertanács elnökének 1988. január 1-ével hatályba lépett rendelete érvénytelenítette a Csendőrség feloszlását elrendelő 1690/1945. M.E. sz. rendeletet.

A Kormány 112/991. /IX.2./ rendelete már enyhíti a nyugdíj jogi hátrányokat.

Az Alkotmánybíróság 44/991. /VIII.28./AB. határozata szerint az 1690/1945/M.E. r. szankciói alkotmányellenesek voltak.

A Hadimúzeum, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség (Kanada) és a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem Történelmi Társaság 1999. október 19-én a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum udvarán emléktáblát avatott az elesett csendőrhősök emlékére.

A MOVI-filmgyár Tölgyesi Ágnes és Pákozdi Margit rendezésében kétszer hetven perces dokumentum filmet készített a volt testület tagjaival, „Híven, Becsülettel, Vitézül!” címmel, melyet már többször levetítettek a Duna TV-ben, valamint a Szindbád és Művész filmszínházakban.

Tempora mutantur.....

Nem tudom, hogy valójában a walesi Owen János volt-e a felfedezője ennek az 1522-ben született megdönthetetlen megállapításnak, de örülök, hogy megértem azt az időt, amelynek változásával az emberek is változtak.

Örülök, hogy meg értem a jelenlegi magyar törvényes hatóságoknak azt a hivatalos döntését, amely ez év elején a volt magyar csendőrök bajtársi egyesületének felállítását engedélyezte.

Ami Magyarországon talán jelentéktelen, közömbös, vagy érdektelen hírek számítnak, az megdobogtatta és hálát mondóra emelte a nagyvilágba szétszórt vén csendőrök szívét.

Közel hatvan éve a volt magyar királyi csendőrség világszerte elismert és példautáztató közrendészeti és közbiztonsági őrtisztület volt.

Egy németországi szélsőséges szocialista terjeszkedés megbénító hatása alatt szenvedő kis országunk nemcsak egy totális háborúba, de egy irányítási és vezetési kényszer hatása alá is került.

Az 1921 évi harmadik törvénycikk parancsára eljáró Állam és társadalmi rend felforgatói (kommunisták) ellen nyomozó csendőrök ugyanolyan hivatásbeli kötelezettségükből jártak el, mint a felszólított szolgálati parancsra elővezetett zsidók ellen..

Az a nép, amely rendet és biztonságot szolgáltatató szervezetét nem értékeli és becsüli, –nem is érdemli. Az a nép, amely esküvel fogadott hivatásos szolgálati parancs megszegését elnézi, nem érdemel becsületet és megbízható öröket.

Nézve a érem másik oldalát, az a csendőr, amely törvényellenes (kommunista) szervezkedést takart, vagy a zsidók elővezetését megtagadta, azonnali fegyelmi eljárás alá került, s a honvédségi Szolgálati Szabályzat első Rész 645 és 684.pontjaiban előírt fenyítések, vagy következmények vevője lett.

Tegyünk pontot a multra, A változó idő kimért méltósággal de feltartóztatlanul átalakulással bizonyítja, hogy nincs egyedül, vele tartunk mi is.

Az a tény, hogy ma Magyarországon csendőr Egyesület alakult, a véleményében változóban levő embercsoportra talált. Mi ez, ha nem változás?

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége büszke lehet évek óta kezdett szervezeti kitarására, s egy érdemes új embercsoportnak tagságba vételére.

Et nos mutamur in illis igazat hirdet. Hála legyen a sorsokat irányító Istennek, hogy közel hatvan év türelmét megjutalmazva megengedte, hogy a kakastollasokra ne csak a kotkodácsolók legyenek büszkék.

Előadásomban a csendőrség történetének utolsó 7 esztendejét választottam vizsgálódásom tárgyává, mely a bécsi döntésektől egészen a csendőrség feloszlataisig terjedő időszakot foglalja magában 1938-tól 1945 márciusáig.

Ekkor a csendőrség történetében, szervezetében, állományában és különösen a létszámképzésben alapvető változások álltak be.

1938-ban és 1940-ben a német és az olasz kormány határozatainak értelmében Magyarországhoz visszacsatolták a Felvidék egyes déli részeit és részben Erdélyt. A határok revíziójához az utat a Münchener Egyezmény nyitotta meg, melyet Chamberlain angol és Daladier francia miniszterelnökök, Hitler és Mussolini irtak alá 1938 szeptember 29-én és 30-án. Ez az egyezmény tartalmazta a területrendezéseket.

Az első Bécsi Döntés értelmében 1938 november 2-án a német Ribbentrop és Ciano olasz külügyminiszterek döntése alapján a Felvidék déli területeinek jelentős része visszakerült Magyarországhoz. A második Bécsi Döntést 1940 augusztus 30-án, az eredménytelen magyar-román tárgyalások után hozták meg, mellyel Erdély északi területeit kapta vissza Magyarország.

A döntések értelmében a trianoni Magyarország területe 93 ezer km²-nyi területe 160 ezer km²-re nőtt és a lakosság száma 9 millióról 13 millióra emelkedett. A meggyarapodott ország nagy- és kisközségeinek száma is több mint kétszeresére nőtt, 3200-ról 6802-re, a kiemelten fontos kistelepülésekkel együtt. Ezek a helységek a csendőrség hatásterülete alá tartoztak.

A terület gyarapodásával együtt növelni kellett az őrsök, valamint az irányító szervek és parancsnokságok számát is. Az eddigi 8 csendőrkerületek számát 10-re emelték, a kolozsvári és a marosvásárhelyi kerület felállításával. Az országban ekkor 38 osztály, 80 szárny, 193 szakasz, valamint 1375 őrs működött. Ebből 11 volt vasúti-, 22 közlekedési-, 11 vízi-, 19 repülőtéri- és 11 híradó őrs volt. Lovasórsként 118, vegyesként 16, a többi gyalogórsként teljesített szolgálatot.

Különítményeket is állítottak fel, számszerint hatot: Nagytétényben, Soroksáron, Seregházán (Vas megye, Marcali járás), Sajkásgyörgyön és Nádalján (Bács-Bodrog megye, Zsabyai járás) és Mozsoron (Bács-Bodrog megye Titeli járás).

Új karhatalmi csendőr századokat is működtettek Győrben, Szabadbattyánban, Letenyén, Lentiben, Főherceglakon, Újvidéken, Bárcán, Aknaszlatinán, Mérken, Bánffyhunyadon, Zilahon és Nagydemeteren, összesen tizenkettőt.

1942-ben szerveződött meg a Galántai Csendőrszázalaj 3 puskás századdal, 1 nehézfegyver századdal, 1 kerékpáros századdal és 1 könnyű harckocsi századdal, a Nagyváradi Csendőrszázalaj 5 századdal, az Ungvári Csendőrtanászalaj 5 puskás századdal, és már működött a Szombathelyi Csendőrtanászalaj az őrsparancsnoki és a járőrvezetői iskolával.

A Táborig Csendőrség felállítására és alkalmazására az első Bécsi Döntés idején került sor, először a felvidéki területek katonai megszállásakor, majd 1940 szeptember és októberében az erdélyi bevonulásakor, és a Délvidék visszafoglalásakor. A gyorshadtesthez tábori csendőrszázadot osztottak be.

Személyirányító és Katonagondozó állomásokat állítottak fel. A legnagyobbat Lavocsnén. A VKF Szállásmesteri Csoportjánál is létesült egy tábori rendészeti őr, valamint a Székely Határvédelmi Parancsokságon is egy tábori csendőr osztag, Szelevényi Tibor százados parancsnoksága alatt, aki az Úz völgyében hősi halált halt.

1940-ben készített 1198 db. tábori csendőr-jelvény számából arra tudunk következtetni, hogy a tábori csendőrség létszáma kb. 1200 fő körül lehetett. Ezekhez a szervezetekhez és osztagokhoz, zászlóaljokhoz a hivatásos csendőrkeret mellett tartalékos csendőröket és a honvédség nem-tényleges állományába tartozó legénységet is beosztottak. Sajnálatosan az ide behívottak nem voltak kellőképpen felkészítve a háborús feladatokra. Felszerelésük hiányos volt és kiképzésük is elmaradt a követelményektől. Mégis sok esetben hadrendbe állították őket, vagy belesodródtak a harcokba és igen súlyos veszteségeket szenvedtek. Különösen a 109-es tábori őrzászlóalj, Ojtoznál, ahol Fekete Pál alezredes, a zászlóalj parancsnoka is hősi halált halt. Századai Tordánál és Margitánál véreztek el. Az Ojtozi-szorosból Hajnád Endre csendőr hadnagy csak közelharc árán tudott kitörni.

Meg kell említenem a 101., 102., 103., 105. és 106. tábori őrzászlóaljakat. Ezek közül a jelenlévő dr.Kovács Jenő százados a 106. őrzászlóaljnál teljesített szolgálatot.

A Nyilaskeresztes Párt utasítására megszervezték a harcfejelemet biztosító alakulatokat, és megalakult a Nyilas Számonkérő Szervezet Katonai Csoportja, ahová 41 csendőr egyént osztottak be, 5 tisztet és 36 altisztet.

A kassai bombázás, a kárpátaljai, erdélyi és délvidéki partizántámadások után nyilvánvalóvá vált, hogy a háború kiterjed Magyarországra is, melyet 1944-ben a szovjet hadsereg betörése követett.

A mozgósított és felvonultatott csendőrerők a harcokba keveredve súlyos veszteségeket szenvedtek az ország egész területén, a Vereckei szorosától Debrecenen át, Torda, Budapest eleste után Marcaliig.

A veszteségkimutatások szerint a csendőr tisztikarnak 24 hősi halottja volt, és még az újrabehívottak közül, a feltöltésre szánt tisztek közül is hárman estek el (lásd ezek névsorát az adalékban). A legénység hősi halottainak számát nem lehet megállapítani. 132 halottnak a nevét ismerjük, de természetesen ez csak elenyésző száma az összes elesettnek. Légi tevékenység következtében a legénységből 25-en veszítették életüket.

A harcok során sokan estek fogságba. A hadifogolytáborokban a különböző járványok és betegségek következtében névszerint 11 tiszt és 16 altiszt haláláról tudunk.

Sokan reménytelen helyzetükben öngyilkosságot követtek el (16 tiszt és 3 altiszt).

A csendőrség születésének 64. évfordulóján a Magyar Közlöny 1945. évi 26. számában megjelent az Ideiglenes Nemzetgyűlés 1690/1945.M.E. rendelete, mely megállapította a testület történelmi felelősségét. A rendelet a testület intézményeit megszüntette és szervezeteit feloszlatta. Mindazokat a személyeket, akik a csendőrség szolgálatában álltak, elbocsátották, nyugdíjukat és kegydíjukat megszüntették. Más szervezeteket nem bélyegeztek meg ilyen súlyosan, mint a csendőrséget. Megindult a csendőrség felszámolása, amiben különösen Erdei Ferenc parasztpárti író, belügyminiszter jeleskedett.

A háború után még 15,828 csendőr élt Magyarországon, akiknek igazolni kellett múltjukat. Az igazolások során mindössze 271 főt igazoltak le. A többieket internálták, vagy rendőri felügyelet alá helyezték, illetve munkatáborokba zsúfolták össze: Tiszalök, Kazincbarcika, Csepel, Recsk stb. Akik népbíróság elé kerültek, azokat háborús, vagy népellenes bűntettek elkövetésével vádolva ítélték el. Közülük 25 csendőrtisztet és 48 altisztet végeztek ki. Az erőszakos cselekmények következtében 10 csendőrtiszt halt meg.

Legutóbbi felmérésem szerint az 1944.évi Csendőrségi Zsebkönyvben feltüntetett 969 tiszt közül már 715-en meghaltak. A maradék 254 kitevődik az emigráció szórványaiiban, vagy a még idehaza élő kb. 30 tisztből.

Évtizedek múlva az Alkotmánybíróság 44/1991./VIII.28./ AB határozatában kimondta, hogy a csendőrséget megszüntető 1690/1945.M.E.rendelet szankciói alkotmányellenessé váltak. A nyugdíj jogi hátrányokat megszüntették. A törvénysértő elítéléseket semmissé nyilvánították. Ezzel a ma élő csendőregyének becsületét helyreállították.

v.V.B .

Adalék

A fennmaradt adatok szerint az alábbi tisztekről tudjuk név szerint, hogy hősi halált haltak a Második Világháborúban:

Ághy Zoltán vitéz II. hdgy. Svábhegy
Balás Géza fhdgy. Marosludas
Bazsó Lajos dr.szds. Gyula
Fekete Pál alez. Bereck
Forgó Gyula hdgy. Szolyva
Gaál József hdgy.Mezokeresztes
Gádory József nyug.alez.Esztergom
Galántai Antal hdgy.Budapest
Garay István I.szds. Biharkeresztes
Gáspáry Géza vitéz fhdgy. Gellérthegy
Gönczy László dr. fhdgy. Debrecen
Gyarmathy Dezsó dr.fhdgy. Budapest
Halmos Ödön fhdgy. Csepel-sziget
Horvay Attila hdgy. Budapest
Kalotay Gyula fhdgy. Beregszász
Lácza Szabó László hdgy.Buzsora
Mátray Imre vitéz aks.Szombathely
Nagy Lajos Zsombor szds.Budajeno
Radoychich István aks. Budapest
Rátky Károly nyug.ezds.Miskolc
Sásdy Antal hdgy.Marcali
Szelevényi Tibor szds.. Úz-völgye
Szentesi Miklós hdgy.Csepel-sziget
Tóth Béla V.hdgy. Kemendollár
Tóth Zoltán vitéz hdgy. ?
Várhelyi Vilmos taart.zls. Hatvan
Xantus György hdgy. Martinka

Ennek a szolgálatnak említése nem sokat fordult elő a volt magyar csendőrség mult történelméről beszélve, és mert ritka volt, titka is volt és titkokról nem sokan és nem sokszor szertnek beszélni.

Azzal kell kezdjük, amit csak nagyon kevesen tudnak, hogy a magyar csendőrtisztek nem voltak sem rendőri hatóságok, sem rendőri közegek.. Ennek következtében a nyomozásokban sem személyesen, sem cselekvően részt nem vehettek és semmiféle nyomozási tevékenységet nem tejesíthettek.

Ha bárki érthetetlenül áll fenti korlátozó szabályzat előtt, természetesen és indokoltan kérdezheti, hogy akkor mi volt a csendőrtisztek szolgálati feladata és szerepe?

A tisztek feladata a közbiztonsági szolgálat kezelése felett való örökös, illetőleg a szolgálatteljesítés ellenőrzése és irányítása, a legénység hivatalos kiképzésének vezetése és a katonai fegyelem fenntartása volt.

Ellenőrzés. irányítás és kiképzés.

Ez a hármas feladat természetesen csak "katonai" fegyellemmel volt eljátható, s ezért a csendőrség méltán volt KATONAILAG SZERVEZETT ŐRTESELET-ként szervezve.

Ennek a szervezetnek fő feladata volt a polgárok személyi és vagyoni biztonságának és érdekeinek megvédése és a törvények ellen vétőknek ki-nyomozása és törvény elé állítása.

Fentiekből világos, hogy olyan sajtóságos esetek is előfordulhattak, melyekben nyomozást végzett a csendőr, s a nyomozás eredményét is szükséges lett tovább nyomozni.

Szárnyparancsnokhelyettesi szolgálatom alatt történt egy bűncselekmény elkövetéséről tett feljelentés, amit az őrsparancsnok azonnali járőr vezénylésével kivizsgálásra indított.

A feljelentő egy ismert, harminc év körüli orvos volt, akihez egy szomszédjában lakó 17 éves lányt, vérző sérülésekkel vitte édesanyja kötözésre és első segély nyújtására. A lány fürdőruhában volt, és a kertben levő fürdőmegencéből való kilépésekor történt elcsúszást jelentette a jobb térdén és a bal karján levő sérülések okának.

A doktor megvizsgálta a sebeket, fertőtlenítette, bekötözte s mert a

sérülés részben füves-poros-föld szennyeződéssel is járt, tetanusz injectiót is készült adni. Ezidőben érkezett a lány apja, aki a várószoba betegeit semmi be véve hangosan letiltotta a védőoltás adását és káromkodó szavakkal illetve a doktort, mondva, hogy: "Tudom, hogy szeretné szurkálni a lányomat, megfigyeltem, te piszok, hogy miként lesed az ablakodból." A lánya karját megragadva odaszólt feleségéhez: "A kórházba kellett volna vigyed, nem ehhez a felcserhez."

Hihető, hogy a doktor komolyan vette a sértést, hisz a várakozó betegek előtt történt, így hát nem volt váratlan az amit a orvos tett, Felkapta a közeli sarkon álló támaszbotot és hozzávágta az apához. A kezelésre várók száma eggyel növekedett, mert a lány apja is fejsérüléssel vérezni kezdett, s az anya a lányára szórta a szavakat, hogy "Ennek is te vagy az oka."

Mivel ennek a történetnek folytatása lett, s még írásomkor csak hatvan év telt el, és estleg a községi levéltárban még fellelhető az ügy, a szereplők neveit betűkkel álcázom.

A- (Anna-17 éves lány), B-(Beatrix, Anya,) C-(Csaba, Apa,) D-(Dezső Doktor-) J. (Csendőrrjárőr.) S. -(Salamon, Őrsparancsnok,) —Sz. (Szárnyparancsnokhelyettes)K,(Kiss, Járásbíró,) F,- (B és C ügyvédje,) G,-(D ügyvédje.)

Kezdhetjük azzal, hogy C. lányára való hivatkozással sértő módon támadja D-t, amire D támszbottal (mankó)válaszolt.

A helyzet kezdett még veszélyesebb lenni, mert a kezelésre jöttek is kezdtek bele avatkozni a váratlan veszekedésbe, Szerencsére valaki rákiabált a doktorra, hogy telefonáljon a csendőrségre. Mikor a doktor az irodájába szaladt, lecsendesedett a veszekedés.

A folytatás szomorú és szokatlan volt, mert orvosi rendelőben nem szokásos a veszekedés, amelynek következő következményei lettek:

- 1.) A nem kapott védő injectiót, amiért B és C. csúnyán összekaptak.
- 2.) C megsértette D-t
- 3.) D Támszbotot (Mankó) vágott C.-hez., (Arc és homlok sérülés)
- 4.) A hét kezelésre váró beteg lemaradt a kezelésről.
- 5.) Az ápolónő telefonált az csendőrrőshöz, s mert a szomszédban volt a J. Kilenc perc alatt a helyszínen volt.

FOLYTATÁS:

A járőr utasította C.-t a kórházi kezelés után az őrre történő jelentkezésre, majd, miután a jelenlevők személyi adatait felvette, értesítette őket a közeli tanuskodás bekövetkezésére, majd felszólította D-t a laktanyába való azonnali jelentkezésre.

Az őrön megjelent D. előadta az eseményt az ő szemszögéből nézve és A.-nak az orvosi közbenjárás szükségessége hangsúlyozása mellett több ízben erélyesen visszautasította az Apa azon "izléstelen" célzását, amit a váróteremben levő számos paciense előtt tett a lánya "szurkálására" vonatkozólag, nem is beszélve az orvosi hírének rontásáról.

A kihallgatás számos kérdése között a szomszédos viszonyról az orvos néhány olyan megjegyzést tartalmazott, hogy "egy egészséges, legszebb életkorban levő lánynak a fürdőmedencében való lubickolása szép látványt ad, s ő mint elvált nőtlen megengedheti magának néha a gyönyörködést.

Hozzátette azt is, hogy a vállást felesége hibájából mondta ki a bíróság és ha kívánja a kikérdező, Ő szívesen felmutatja. Nem vártan azt is említette, hogy Sopronba jár szórakozni, s mint körzeti orvos száz alkalma van a jövő házasságát nem siettetni. Még kevésbé vártan azt is jelentette, hogy a szomszédjának egy olyan orvosi problémája van, amiről nem beszélhet, de nem lehetetlen, hogy egy esetben spicces állapotban lévén "ugye eljárt a szád"-al gyanúsította a kerítésen át.

A másik kihallgatás C. részéről két napot váratott magára, mert a felszólítás halasztását a súlyos fejsérülés következtében még harmadnap is "Fel tétellel" kezdte a "szédülése" várható bekövetkezése miatt.

A kikérdezés válaszai mind az ismert körülmények megisméltésével történtek, s mivel Ő csak a felesége és lánya információja alapján tudta a részleteket, csak a fejsérülésével kapcsolatos következményekről akart beszélni. Arra a kérdésre, hogy miért kezdte az orvosi rendelőben történeteket, csak azt a választ ismételte, hogy számos ismerőse van, akik komolytan és felületes, tehetségtelen és "felcser" orvosnak tartják.

Az A. és B. kihallgatása semmi újabb indokot nem talált, s csupán az az enyhe vélemény volt világos mindkettőjül részéről, hogy C. féltékeny természeténél fogva.

Megismétlem: Fenti kivizsgálásnak nem volt más eredménye. mint, hogy hetekig köszönés nélkül mentek haza a szomszédok s örök harag es a szomszédosság régóta megénekelte "török átka" telepedett le a szereplőkre.

Két személy volt csak, aki másképp ítélte meg az eseményeket, és pedig C. és D. Mindketten másképp fogták fel a történetek jelentőségét, s csak ők ketten érezték, hogy az addigi ellenséges érzés aligha enyhühet.

C a megtorlason gondolkozott, D pedig nemcsak a személyes ellenszeret, érezte, hanem pacienseinek okozott csalódást is.

S pedig elővéve helyi és személyi ismereteit sok olyannal értekezett, akik régóta ismerik a haragosokat., Úgy két héttel a történetek után végre C kihallgatása is megtörtént, és egyidejűleg, szédülésre és kettős látásra hivatkozva otthagya a szőnyeggyárat, ahol felügyelői munkakörben dolgozott és a soproni kórház látlevelével felszólította D-t ügyvédje útján az orvosi költségek és a munkavesztés folytán elveszített fizetésének teljes pótlására.

C: tehát megkezdte a háborút, s D-nek nem volt más lehetősége, mint hasonlóan ügyvédet fogadni.

Ugyan a két ügyvéd jól ismerte egymást, és mindkettő pénzért dolgoztak, a fülhallás elvesztését és a szédelgést okozó járást mindketten komolyan vették. Az elveszített állás és a fülspecialista kezelése oly magas és megsemmítő kiadást jelentett, hogy D. igazsága tudatában képes lett volna feladni az orvosi állását. Az ügyvédek tárgyalása se biztatott semmi jóra, s 1943 október 2.-án, születésnapomon megtudtam, hogy C. perbe fogta D-t

A dátum pontossága azért emlékezetes, mert szárnyparancsnokhelyettes lévén, arra a napra meglepő szemlére határoztam magamat a csepregi őrre.

Amint tudjuk, a csepregi csendőrör s III.Csendőrkerület Szombathelyi osztályának soproni szárnyában Salamon János főtörzsőrmester parancsnok vezetése alatt szolgált.

Mikor meglepő szemlére az őrre érkeztem, boldogan és büszkén, hisz szinte újból Haza értem, az őrsirodán Salamon főtörzsőrmestert és négy jól öltözött urat találtam."Hadnagy Ur, Salamon János főtörzsőrmester alázatosan jelentkezem. Engedelmevel bemutatom Döme és Écsi nyomozó őrmestereket, Takács Béla és Gál János községi elöljárókat, akikkel a Goor Csaba komtra

Béki Dezső orvos perében összegyűltünk tárgyalásra, s kérjük hadnagy úr ta nácsát..

No, mondtam magamban, ebbe úgy kerültem, mint Pilátus a krédóba, de szerencsémre kimenthetem magam a Szolgálati Utasítás szervezeti határozványának szavaival, s így bátran bejelenttem, hogy a nyomozásban szemé lyesen és cselekvően nem vehetek részt.

Ha azt hittem, hogy kimentettem magamat, –csalódtam–. “Mi hadnagy Úr tanácsát kérjük, mert az ügyészség a nyomozást elrendelte s tudva hadnagy Úr helyi és személyi ismeretét, mi a jogos igazságot akarjuk szolgá lni”

Az persze igaz volt, hogy gyermekkorom nagy részét Csepregen töltöt tem, hisz Édesapám a járásbíróság elnöke volt ott, mégis érthetetlenül álltam a“meglepő szemle” vitathatatlan ténye előtt: HOGY ÉN VOLTAM MEG-- LEPVE, NEM AZ ŐRS:

Visszaemlékezve 1943 Október 2.-ra, még most, 61.-múlva is moso lyogva gondolok az akkor eltöltött napra, amely megtanított a csendőrszolgá latnak igazi és igazolt értékelésére.

A felperes, C.- súlyos testi sértés vádjával perbe fogta D.-t s az ügyész felszólította az őrsöt ténymegállapító kivizsgálásra.

Ennek az eljárásnak megbeszélésére szólította fel Ő a csendőrnyozó kat, a községi előljárokát és a meglepő szemlére érkező Sz-et, (engemet)

Mint kiderült, “meghívásom” többek között azért történt, mert a helyi és személyi ismeretem feltételezhető volt. Az a tény hogy C. a Kollár szö nyeg és szövőgyárnak alkalmazottja volt, feltételezte, hogys a velem egyidős Béla és Jóska,- közeli barátaim talán tudnak valamit C beteg-jelentésének háttéréről.

Szolgálatom tapasztalansága eleinte kérdésessé tette, hogy van-e értelme és szüksége annak, hogy a csendőr beavatkozzon két felnőtt polgár személyi ügyébe.

Mire feleletet kaptam,-- elvezényeltek Főherceglakra, ahol tanítója és kiképzője lettem az ottani járőrtárs iskolának, s csak akkor értettem meg a a HELYI és SZEMÉLYI ISMERET valódi értékét és volt csendőrségünk legdrágább ERÉNYÉT az :Az IGAZSÁG szolgálatát. amelyet a MAGYAR CSEDŐR:

Tudása,,Tájékozottsága, Találékonytsága, Talpraesettsége,Tanultsága,

Tapasztalata, Tapintata, Tehetsége,,Tevékenysége, Törekvése,Törődése, és Törvényisztelete tett VILÁGHÍRÚVÉ.

A TIZENKÉT nemes csendőrerény nem született magától. Szülője a a MAGYAR NÉP volt, és így együtt érdemlik az örök jelzőt,a: TEKINTÉLYT

Azt a néhány kíváncsi olvasót, akit érdekel a fenti történet kimenete le illőnek tartom értesíteni, hogy a C elvesztette a pert. K.- a járásbíró. a tanuk kihallgatása után megalkodva véleményét úgy döntött, hogy a kezelő orvosok és három megidézett tanú együttes vallomása. alapján a fejsérülés áltatás és ámitás útján megkísérelt hamis vád volt,és a szakértők véleménye alapján kimeríti a csalás vétségét. - Az ítélet két semleges tanú azonos vallomását is tekintetbe vettete, akik különböző időben, a Heller vendéglőben jelen voltak, amikor C ismeretlen szemmélyeknek dicsekedett a bosszujával, amit szomszédja iránt érez, és kész Őt mesztelenre “vet köztetni.”

Ennek a történetnek elmondását a Kollár családra emlékezve is írom, hisz Bélával és Jóskaival, velem egyidős játszótársaimmal együtt nőttünk fel és a Fő utcán egymással szemben lakva alig volt nap, hogy Gyurka bátyámmal és Velük el ne követtünk volna egy- két huncutságot.

Sorsukról, sajnos nem tudok. Az az érzésem, hogy életveszélyben voltak, s talán tudtam volna Rajtuk segíteni.. Abban azonban biztos vagyok, hogy legalább is megkíséreltem volna.

v. K.G.

ÉLET VAGY HALÁL

Uram, ma lettem nyolcvanéves
Túl gyorsan múltak el az évek.
Még oly sokat szeretnék tenni
Úgy szeretnék nyolcvanegy lenni.

A pár kis tervem, mi még lenne,
Ha tán több időt igényelne,
S egy év nem lenne elegendő
Add, hogy legyek nyolcvankettő.

Jó lenne még sokat utazni
Újabb helyeket látogatni.
Halálom perce tán még várhat,
Megérhetném a nyolcvanhármat?

Uram, Te látod a világot,
Gyorsan jönnek a változások
Ha nem sürgős, hogy magadhoz végy,
Esetleg lehetnék nyolcvannégy.

És ahogy a technika halad,
Sok újat lát, ki élve marad.
Még oly sok minden ideköthet,
Úgy örülnék a nyolcvanötnek!

Az emberiség sokat tehet,
A világ oly csodás lehet.
Jó annak, aki itt maradhat,
Nem olyan sok az a nyolcvanhat!

Tudom Uram, hogy sokat kértem,
Hisz olyan szép lehet fenn az égben
S én mégis arról tervezgetek,
Hogy érjem meg a nyolcvanhetet.

Elfáradt a hosszú úton,
El is kések majd sokszor – tudom,
Tudasd velem, ha meggondoltad
Betöltöm-e a nyolcvannyolcat.

Addigra már sokat láttam,
Emlékeimet regisztráltam
Mily nagy kár lenne, ha elmennék
Mielőtt nyolcvankilenc lennék.

Már igazán csak egyet kérek
Uram ne vedd szemtelenségnek
Éveim száma kerek lehet
Ha meglátnám a kilencvenet.

És hogyha ezt már megengedted
S ezt a lépést értem megtetted,
Neked már úgyis mid egyre megy
Könnyen lehetnék kilencvenegy.

Minden szemérmemet félreteszek
Hogyha még egyet kérdezhetek,
Tudom ez a kor hajmeresztő
De hadd legyek kilencvenkettő.

Addigra már reszket a kezem
De, ha még helyén lesz az eszem,
A magas kortól én nem félek,
Megadod a kilencvennégyet?

A korra nincsen szabadalom
Számításom megtalálhatom,
Ha örködsz egészségem fölött,
Akkor lehetnék kilencvenöt.

Manapság már hallani olyat
Emberekről készül másolat
Ezt talán én is megvárhatom
Segíts át a kilencvenhaton.

Ha még hirtelen meg nem halok
Kis vagyunkámmal rendben vagyok,
Elég talán még egy évig
Kihúzhatnám kilencvenhétig?

Hála Neked, nagy a családnak
Még pár dédunokát is várunk,
Láthatnám őket?-ugye azt mondtad
Megadod a kilencvennyolcat.

Sok évet kaptam, nem egy-kettőt,
És még kérem.-tán el sem hiszed, a
kilencvenkilencediket.

Még egy év és akkor valóban
A népek azt mondják rólam
„Ez aztán szép kort élt meg,
Hisz tegnapelőtt volt százéves!”

Uram, az életet Te adod,
Úgy veszed el amint adod
Nem is zavarlak többet Téged
Ne vedd komolyan, amit kérek-
Csak beszélgetni vágytam véled.

Szakály Éva
Anglia

MAGYAR CSENDŐR INDULÓ

Édes hazám, magyar róna,
magyar erdő, magyar vég!
Téged járlok éjjel-nappal,
télen-nyáron nagyon rég.
Népem biztonságát őrzöm
megrendíthetetlenül.
Érted élek, érted halok,
magyar népem egyedül.
Érted élek, érted halok,
híven, becsülettel, vitézzül!

Szikulusz.

VISSZATÉRTEM A POLGÁRI ÉLETBE, DE CSAK KÉT HÓNAPRA.

Mint igazságot és rendet szerető állampolgára a Nemzetnek azért, hogy egyformán mérjék az igazságot minden egyes Magyarnek,

CSENDŐRSÉGI PÁLYAFUTÁSRA LÉPTEM.

Hazatértem szüleim lakására, ahol 1939 november végén a M.Kir. Miskolci VII. Csendőrkerületi Pk.-sághoz való beívómat megkaptam és 1939 december 1.-én, a Balassagyarmat-i Csendőrsztály Pk.-ság Gazdasági Hivatalánál, mint két csillagos prb.cső.felszereltem, és onnan a BEMÉND-i m.kir.csendőrörsre helyeztek ki, közbiztonsági szolgálatra. Bognár Mihály tthts.öpk.-nál jelentkeztem. Kezet nyújtott és mosolyogva mondta, Isten hozta próba úr, most már négyen lesznek. Szállásomat megmutatta és mondta, helyezzem magam kényelembe. Vacsora után az örsirodába hívatott beszélgetésre. Ő beszélt, én hallgattam. Elmondta a csendőrelét nehézségeit. Elmondta, hogy a szolgálatban álló. csendőr-járőr egyik lába a sír szélén, a másik meg a fogdában van, mert a harang öntéstől a kormányzásig mindenhez kell érteni. Hogy ennek meg is felelhessen, állandóan és igen sokat kell tanulni. A szolgálatban álló csendőrszolgálatnak igen nagy joga van, de igen nagy a felelősége is. De ha a jogával visszaél, sullyosan megbüntetik. Ezután kikérdezett mindenről, ami csak az emlékezetem óta történt velem. Itt aztán nekem kellett beszélnem és ő hallgatott. Amikor a katona életemről elmondtam hogy újonckiképző-tisztes voltam, kedélyesen mosolygott. Mosolygása titkát rövidesen megtudtam.

A deméndi cső.örsön szolgált akkor Mohácsi Mihály cső.örm.is, aki igen büszke volt a honvédségnél töltött újonckiképző mivoltára, igen ügyes csendőr volt. öpk.-unk Mohácsi örmester és engem a reggeli és puska fogás gyakorlatnál kiállított és ő kettőnknek vezényelt. Az örs többi csendőrtagjainak oszajt vezényelt és nézette velük, amit Mohácsi örmesterrel csináltunk. A végén a néző csendőröknek az öpk. azt mondta, ezt akarom látni önöktől is!

Négy hónap múltán utánam is jött még két prb.cső.az örsre és így a 10 fős rendszeresített létszámú örsön, hatan voltunk prb.cső. tizedesek. Az öpk. úgy oldotta meg a járőr szolgálatot, hogy a legidősebb prb.cső.tizedest és engem járőrvezetőként alkalmazott, pedig illog volt 9 hónap szolgálati időm az örsön.

1941 január 1.-én, a nyolc hónapos egyesített jt. és jv. tanfolyam elvégzésére vezényeltek a M.KIR.MISKOLCI CSENDŐR GYALOGTAN-ALOSZTÁLY-hoz. De ez a tanfolyam idő előtt, a KORMÁNYZÓ ÚR 1941 április 10.-én rádió közlött azon hadparancsára, hogy HONVÉDEK az EZERÉVES HATÁRRA! feloszlott. Mivel akkor már a TAN-ANYAGON túl voltunk, s az anyagot már ismételtük, a záróvizsga nélkül feloszlott

egyesített jt. és jv. tanfolyamokból, a járőrtársi tanfolyam elvégzését befejezettnek minősítették. Másnap útbaindítottak anyaörseinkre. Deméndre érkezésem napján helyügyeleti szolgálatra vezényeltek egy fiatal prb.cső.-rel, amiből nyomozó szolgálat lett. Ezt a szolgálatot Nagy Sándor V.főtörm.öpk.-om és prb.cső.járőrtársa ellenőrzése szakította félbe. öpk.-om azonnali bevonulásra utasított, mert távbeszélőn kapott felsőbb parancsra, a hadrakelt sereghez vagyok beosztva és úgy induljak útba, hogy Kiskunfélegyházára hűsvét első

napján megérkezhessek. A nyomozó szolgálatot átveszi tőlem. Kiskunfélegyházán 1941 április 14.-én vitéz Czigány József cső.örgy.pk.sága alatt mintegy 350-360 m.kir.csendőrök gyülekezünk, mint a BÁNÁT területet megszálló és ott a közbiztonsági szolgálatot ellátó m.kir.csendőrök. Sajnos, a NÁCI rosszindulat nem engedte meg, hogy BÁNÁT területet visszafoglalhassuk. S ezért a katonai közigazgatási idő alatt két fős járőrként közbiztonsági szolgálatot teljesítettünk a belvárosban Szabadkán és Újvidéken addig, amíg a város rendészetét a polgári közigazgatás át nem vette. Ezután visszavezényeltek az anyaörseinkre.

Békés deméndi örsre hazatérve unalmassá váltak napjaim, forgalmasabb csendőrszolgálatra való áthelyezésemet kértem. A LOSONC-i csendőrszolgálatra helyeztek át. Forgalmas örs volt, állandóan járőrszolgálatban voltunk. Az örskörletben sok volt a bűncselekmény és azok változatosak voltak. Az öpk.-on és a helyettesen kívül valamennyien fiatal csendőrök voltunk az örsön és csak hárman végeztünk járőrtársi tanfolyamot. Az 1920-as és az 1930-as években a nyomozást járőrvezetőként tiszthelyettesek, törzsörmesterek és ritkán örmesterek végezték el. Ezeket a nyomozásokat most mi fiatal csendőrök végezzük el, mert a főtörm.-öket, törm.-öket és örmestereket áthelyezték a visszacsatolt FELVIDÉK, ERDÉLY, és DÉLVIDÉK területeken felállított csendőrörsökre örsparancsnokoknak és örsparancsnok helyetteseknek.

Most mi fiatal csendőrök ellátjuk úgy a közbiztonsági és a nyomozó szolgálatot, hogy a kiderítetlen bűncselekmények száma, a bűncselekmények emelkedésével sem szaporodnak.

A nyomozás titka a helyszíneléssel kezdődik, a kiderítés pedig az alanti NYOLC kérdésre kapott válasz megszerzése alapján derül ki.

A 8 kérdés a következő:

KI, MIT, MIKÉNT és MIVEL, MIKOR, Hol, KIÉRT és KIVEL szemben követett el.

Ezt bizonyítja a M.Kir.Csendőrség 1930-tól - 1940-ig megörökített bűncselekményekről felállított statisztikai kimutatásai.

Ezt a 8 kérdéses nyomozási rendszert ajánlom a Rendőrtiszti Főiskola Halkatóságainak.

Izelei József

Ha jól emlékszem, a harmadik, vagy negyedik "meglepő Szemlé-ről" utaztam vissza szolgálati helyemre, a szárnyparancsnokságra, Szombathelyre, s volt időm mosolyogni őrszem elnevezésén. Vép., Ják., Rum.

Épp Rum-ot szemléltem aznap, Székely József főtörzsrőrmester őrsét, aki épp utánportyázáson volt Sorkikápolna és Sorkikisfalud községekben. – Kicsit tréfásnak tűnt, hogy az őrsszékhelyről, amely három betűből állott kell tizenhárom betűs községek közbiztonságilag felügyelni, de legalább nem mondhatta senki, hogy rummal van elfoglalva. vagy rum ügy-gyel törődik.

Ezek a gondolatok jártak az eszemben, no meg a meglepő szemle eredménye, amely gondolkozóba tette az eljárás mikéntjének kezelését. A meglepő szemle alapelgondolása és beváltan használt módja abból a felfogásból ered, hogy egy előre bejelentett vizsga-szemle természeténél fogva nem tükrözi a megszokott mindennapos szolgálatot. A szemlélő tiszt ragyogó tisztaságot, fegyelmezett járőrszolgálatot, hibátlan iroda-ügyvitelt és több fogásos inyenc élmezést élvezhet. Reális vizsgáló átlát ezeken a természetes igyekezeteken, de vajjon mit gondol, ha mindezt megtalálja a "meglepő" szemle alkalmával.

Ezen gondolkoztam visszafelé a vonaton. Lehetséges volna, hogy Rum kivétel lenne és ott a hibátlan szolgálat mindennapos, vagy pedig valami más magyarázat található ennek a TÖKÉLETES szemlének okozójaként.

Az első gyanu a szárnyirnokra esik, mert Ő állítja ki a menetlevelet, a másik árnyék a szakaszparancsnok alhadnagyra borul, hisz Kuntár János alhadnagy felelős összekötő a szárnyparancsnok és az őrsparancsnok között, lehetséges-e, hogy "MEGLEPŐ szemle csak engemet lepett meg?"

Visszaérkezve a szárnyparancsnokságra, igazat megvallva - féltem, hogy ha én a két "ÖREGET" (szárnyirnok 38, szakaszparancsnok 43 éves) meggyanusítom, vagy magamra haragítom, magam alatt vágom a fát, és 23 éves vén fejjel majd kifundálom a megoldást.

Napokon át gondolkoztam a terven, miként lehet ~~ten~~ten kapni egy csendőr őrsőmet nem is "hanyag", de emberileg kifogásolható állapotban.

Addig izgatott a valóságos szolgálatnak megismerése az őrsőkön, és emberi mulasztások, vagy kifogásolható magatartások felfedezése, hogy szinte eltökéltségig vittem elhatározásomat.

Az a tény, hogy a hárombetűs őrsők közül Ják és Vép még kölcsönösen ismeretlen volt, választanom kellett, hogy Csóka István III. főtörm.-öt vagy a Jáki,-Torda János főtörm.-öt választom kísérletem kivitelezésére, vagy más szóval egy szigorúan titkos valóban meglepő szemlének tartására.

Hogy honnan vettem a meglepetés leghatásosabb kivitelezésének módját még ma, 85 éves eszemmel se foghatom fel, az egyetlen magyaráza-

tom csak az lehet, hogy 23 éves, magyarázatokat kereső, és szakmai tanulást kutató csendőrtiszt voltam.

Polgári ruhába öltöztem, az újságból kivágtam egy hirdetést a német Waffnenrad- cég kerékpár lerakatának fényképével és bekopogtattam a Jáki csendőrőrs kapuján. – Választ nem kapva megrántottam a húzócsengő köteleit és mikor egy csendőr kijött a kapuhoz, közöltem, hogy a szárnyparancsnokság tudtával és ajánlatával az őrsparancsnokkal szeretnék beszélni, mert a járőrözés megkönnyítésére a német gyártmányú katonai kerékpárok első rendűek lehetnek.

A csendőr udvarias volt, de közölte, hogy az őrsparancsnok otthon ebédel, s jöjjenek vissza egy óra múlva.

Én is elmentem ebédelni a "Kasza-vendéglőbe", s újságot olvasáshoz elfelejtettem feltenni a félrevezetésre hozott monoklimat.

Mikor visszamentem az őrszlaktanyához, az őrsparancsokra még várnom kellett. Ez adott időt és alkalmat a szétnézésre, s az egyik csendőrrel való beszélgetésre. A rend, tisztaság, és karbantartás tagadhatatlan volt, s azokra a futó kérdésekre, hogy van-e valami érdekes bűncselekmény nyomozás alatt, rövid válaszcikk, hogy "semmi különös". Arra a kérdésre, hogy gondolja-e a kerékpárt egy hasznos és hatásos eszköznek, azt a választ kaptam, hogy "gyalog ember többet lát". Mikor az őrsparancsnok jövetelének idejét kérdeztem, azt a választ kaptam, hogy "a főtörzsrőrmester Úr minden perce a szolgálatot látja el, s abba nincs senkinek beleszólása".

Én csak vártam. Már egy óra hosszat ültem az irodában, mikor az őrsparancsnok megérkezett. A jelenlevő csendőrnek parancsot adott a posta-csomag feladására, majd mikor egyedül maradtunk, lassan dekomolyan kihuzta magát és: "Hadnagy Úr, Torda János törzsrőrmester alázatosan jelentkezem."

Én majd a nadrágomba csináltam és halkán mondtam: "Üljünk le." "Honnan tudta meg törzsrőrmester úr kilételemet?" "A vasutas kalauztól" "Ő látta hadnagy Urat újságot olvasni, majd szem-éremmel az orrán leszálni. Ez feltűnt neki, mert a szem-éremet olvasásra használják, nem járáskor."

"Ő kérdezte a hadnagy urat, hogy mi járatban megy Ják-ra. A válsz, hogy hogy kerékpárt akar eladni az őrsön, oly hihetetlen volt, hogy értesítette az állomásfőnököt, az pedig az őrsparancsnokságot."

Ő azonnal telefonált a szárnyhoz, ahonnan a szakaszparancsnok szerint Hadnagy Úr. Ismeretlen helyre távozott vonaton."

Mit mondhattam mást?" Torda nézzen meg jól egyszemérmes csendőrt."

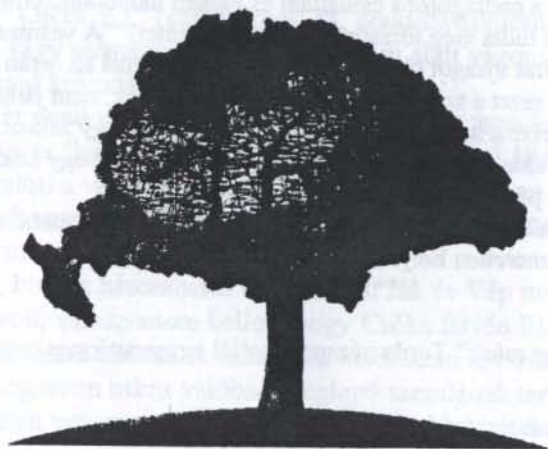

Sörényi Sander István , szkv.m.kir.cső.szds.,okleveles gazda , az örkényi lovaglós és hajtó iskola és a csedőrtiszti tanfolyamok lovaglós tanára , 2004 november havában 98 éves korában elhunyt ! Temetése Aiken , South Carolina , helyezték örök nyugalomra !
Nyugodjon békében !

Magyarósy Elek , szkv. cső. szds , február 8.-án elhunyt , 94 éves korában Veszprémben !
Nyugodjon békében !

Nagy Gábor , szkv. m.kir. cső.hdgy. hosszú szenvedés után , 81 éves korában , Rochester Hill , Michigan , otthonában elhunyt !
Nyugodjon békében !

Marczy Robert , szkv , m.kir. cső. hdgy. 84 éves korában , január 21.-én 2005 -ben Californiában elhunyt !
Nyugodjon Békében !

ÖRÖMMEL ÉS BÚSZKÉN KÖZÖLJÜK ;

Néhai Dr. v. Körössy Zoltán szkv. cső. szds.-nak már második unokája végezte el a nívós Tengerészeti Akadémiát , (United States Naval Academy) . Körössy Árpád , v. Körössy Zoltán és Dr. Körössy Katalin fia , 2004 májusában lett felavatva electromérnöki diplomával , tengerész hadnagynak , a tengeraltjárószolgálat kötelékében ! Jelenleg Csalistonban , (South Carolina) végzi az atomerő iskolát , amely a tengeraltjárói szolgálatot megelőző másfél éves kiképzés része ! Családja igen hálás Istennek , hogy ezt a kiváló teljesítményt lehetővé tette , és így Árpád továbbviheti a katona eszmét !!

Kívánunk az új hadnagy úrnak katona szerencsét és Isten áldását kérjük a jövőjére !

Dr. Toth Gergely tb. csendőr bajtársunk , 2004 a California-i egyetemen . a nyelvészet tudomány tanszékének előírt crediteinek megszerzése után , DOCTOR - rá lett avatva !

Gratulálunk és kívánunk sok sikert a hivatásában !!

HAZÁMÉRT IMÁDKOZOM !

Megayné , Klára

Hazámért imédkozom reggel , este ,
Nagy Isten , könyörgöm esdekelve ,
Minden magyar nő imával ostromol Téged ,
S mindenik áldozatkész lesz !

Csak mond meg , mit kellene tennünk ,
Megtesszünk mindent , amit kívánsz tőlünk ,
Mit adhatnánk megváltást érte ,
Hogy nelássuk Hazánkat bilincsbe vergődve !

Ó , ha meghallgatnád a magyarok imáját ,
S láthatnánk mégegyszer hazánk szabadságát .
Ennyit nem szenvedett egy nemzet se tán ?
Nem felhányorgatni akarom ezt Neked ,
Csak könyörgöve kérni szeretnélek Téged ,
Hogy ne feledd el a szegény magyar népet !

A 124. Csendőrnapi Felajánlások !

Fővédnök	Védnök	Támogató
Hon. Tar Sándor	Molnár István	Beodray Ferenc
v. Hangodi János	Subosich Károly	Kápolnoki Tibor
Dr. Beothy Kálmán	N.N.	Dr. Honos Ervin
v.b.Tamáská Endre	Gál Ferenc	Pásztor László
Balogh Marssó Ágnes	N.N.	v.Falk Victor
N.N.	Pék Margit	Papa Nándor
v. Körössy Zoltán	Menyhárt István	André Éva
Szabó Gyula - Etelka	Tokay László	Várkonyi Robert
Magyaródy János	St. László lovag Rend	Szeley József
Dr, André László		

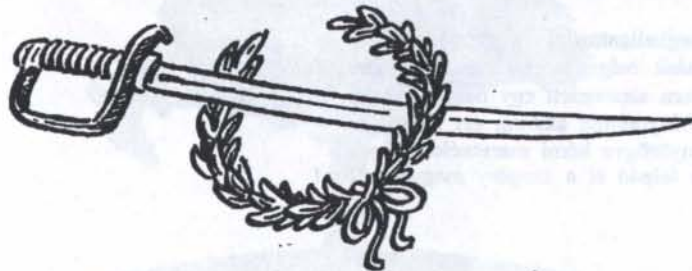
MKCSBK ANYAGI SEGÍTŐI !

Maharaja Katalin	Székely Árpád
Dr. Toth Gergely	Záhonyi Kató
Nagy Gábor	Pásztor László
Balogh Marssó Ágnes	Szabó Gyula - Etelka
Az ebéd társaság-----Dr. Kuly Sándor cső.fhdgy.emlékére .	

Zsigmond István

HELYESBITÉS --ÚTÓLAGOS JELENTÉS ! Az Auszália-i csoport 2004 -beli anyagi támogatását , valahogy --- elnézésből nem nyugtáztam , az utolsó Bajtársi Levélben ! Ezt próbálom itt , most helyrehozni , nyugtázni ! Az MKCSBK a küldeményt , Dr Tamás Gyula Bajtárson keresztül megkapta és bevételeztem ! A figyelmetlenségért elnézést kérek !

A TESTÜLETÜNK NEVÉBEN A TÁMOGATÁST KÖSZÖNÖM !

1881 1945

Híven!
Beszülettel!
Hitézül!

MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐRSÉG BAJTÁRSI KÖZÖSSÉGE

BAJTÁRSI LEVÉL

57 évfolyam

2 szám

*"...Megcselekedték amit
megkövetelt a Haza!"*

1881-1945

MINDHALÁIG !

WORLD FEDERATION
OF
ROYAL HUNGARIAN GENDARMERIE

2005. vége

MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG:

Az MKCsBK a volt Magyar Királyi Csendőrség történelmi szerepének és hivatása szellemének őrzője és örököse.

Feladata megőrizni és megőrkíteni a volt Testület hagyományait

Az MKCsBK a Hazájukból elűzött volt csendőr bajtársak közössége, melynek tagjai lehetnek a volt Testület tagjai (hivatalból), tiszteletbeli csendőrök (felkérésre) és csendőr barátok (önkéntes alapon) ha a Közösség céljával és feladatával egyetértenek.

MKCsBK BAJTÁRSI LEVÉL

- Rendeltetése: 1.) A sorsközösségben, de szétszortan élő Bajtársak összefogásának és tájékozottságának biztosítása.
- 2.) A rászoruló Bajtársaknak és családtagjainak megsegítése.
- 3.) A Testületről tudatosan eltorzított vélemények és megítélések megváltása és megváltoztatása.
- 4.) Előadások, ünnepélyek (Csendőr Nap) rendezésével a fenti célokhoz szükséges anyagi alap megteremtése

A BAJTÁRSI LEVÉL AZ MKCsBK VILÁGSZERVEZETÉNEK
KÖZPONTI TÁJÉKOZTATÓJA. FELELŐS KIADÓ:

Vitéz VICZIÁN BÉLA AZ MKCsBK KÖZPONTI VEZETŐJE

457 E. Peckham Street - NEENAH, Wi. 54956

Tel : (920) 725 - 5710 Fax : (920) 886-8995

E - mail : billvicz@famvid.com

Kedves Bajtársaim !

A Bajtársi Levél " Hattyúdala " !

1881 - ben alakult meg a Magyar Királyi Csendőrség ! A hazánk elvesztésével együtt a közbiztonságunkra annyira jellemző Csendőr Testület is megszűnt ! Hihetetlen sokan hősi vagy később mártírhaltak ! Tagjaink , akiket a túlerőben lévő győztes hatalom gyilkos szenvedéllyel üldözött , szétszóródtak a világ minden részében !! Az erős csendőr bajtársi szellem azonban áthidalta a földrészek közti távolságokat és a " Bajtársi Közösségekbe " tömörült Csendőr Bajtársak Európában , Észak Amerikában , Délamerikában , valamint Ausztráliában váltak " Új hazáinknak " értékes , megbecsült polgáraivá ! Argentínában pl. szabad bejárásuk volt a gyönyörű , hatalmas Buenos Airesi argentin csendőr kasszinóba , ahol pl. a volt Magyar Csendőrtiszti igazolvány tulajdonosa (kísézőik társaságában) a tisztí étkedében előkelő körülmények között kedvezményes áron kiválóan ebédelhetett vagy vacsorázhatott ! Testületünk megalakulása óta eltelt egy és negyed évszázad ! Közülünk ma már csak a legfiatalabb bajtársak élnek !! Nagyrésztük az emigrációban , egy kisebb részük , akiket az " Új Rendszer " - " Igazságszolgáltatása " életben hagyott " Otthon " !! A megnyugtató biztonságot és menedéket jelképező " OTTHON " szó jelentése is teljessen megváltozott !! Kiszorította egy győztes , idegen hatalom új érték - skálája , ahol nem a kultúra , az általános műveltség , a " becsületes " életforma a társadalomban a rangsorolási értékadó , hanem csak az egyéni " laza morális életforma " , s az egyén bankszámlája !

Lassan kihalunk , mi a szeretett Testületünk utolsó " Hirmondói " !! Bajtársi Levelünkben mind több a közülünk eltávozott , fiatalabb , vagy inkább talán legkevésbé öreg társunk neve ! Elfogyunk ! Ez a lassacskán vékonyra szerényült , " Bajtársi Levél " is elérkezett a " HATYÚDAL " állapotába ! Elapadt már az élettől búcsúzó koros Bajtársaktól befolyó anyagi támogatás ! Egy jóideje Bajtárs saját zsebéből lett kiadva ez a közlemény , de mint a természetben minden , lassan ez az anyagi forrás is végére ért !

A Bajtársi Levél , e számmal ----57. évfolyam / 2. szám---- régi formájában , könnyes szemmel búcsúzik Töletek kedves Bajtársaink , Tiszteletbeli Tagjaink , Pártoló Barátaink és Barátnőink !

Bajtársi Levél rendeltetésének első paragrafusa szerint :....." A sorsközösségben , de szétszortan élő Bajtársak összefogásának és tájékoztatásának biztosítása " ennek a kötelességünket továbbra is elegetteszünk , de más formában ! Levél formában ! Minden hirt ami a Központi Vezetőhöz bejön , a levélben lesz Veletek közölve !

Az összeköttetést egymás között fenntartjuk , amíg 2 Bajtárs lesz ! Egyik írja , a másik olvassa , erre kötelezte egyik elődöm a Bajtársi Levelet ! Ezt a mindenkor Központi Vezető tiszteletben tartja , s végrehajtja , arra a pár évre amíg még ezen a Földgolyón időzünk és mindnyájan még nem vonultunk be új " Szolgálati Beosztásunkba " a túlvilági " Karhatalmi zászlóaljunkhoz " , ahol karhatalomhoz nemlétén szükség , csak reprezentatív feladatokat látunk el , a " Túlvilági Porta " előtti diszörség szolgáltatásában !!

Büszkén nézhetünk vissza pár évtizedes pályafutásunkra , a Csendőr Esküt soha el -

nem feledtük! A járőr soha el nem mulasztotta a faluvégi pléh Krisztusnál megállni, tisztelegve jelenteni, Uram, itt vagyok!

Befejezésül kiváló tűzér bajtársunknak, lánglelkű költőnek versével búcsúzom:

Nem bántam meg semmit!

Jöhettem volna térdepelve, persze,
Ciliummal bőrcsuhám alatt
horpadt bögrémet tartva egy falat
bűnbocsánatért vérekes kezembe'
és vaksi szemmel nézve végtelenbe,
ahol ha éltem férce elszakad
s hull a test, a lélek lesz szabad,
mert fölold az Úr végtelen kegyelme!

De így megyek, mint szálfá, büszke, délceg
mellemen vétkek csüngnek, mint az érmek
hiába nézitek így, utálva kancsal
szemekkel, én a kimustrált bakancsal
nekivágok a végső diszmenetnek
és lesznek talán, akik tisztelegnek!

+ Elekes Attila

vitéz Viczián Béla
MKCsBK
Központi Vezető

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL

MINDHALÁLIG!

LUDOVIKÁSOK!

Fiatal fiúk még, de mind talpig férfi,
ha vállalni kellett a veszélyt és a bajt,
Arcukon még anyjuk puha csókja égett,
de nem ismerték ők a panaszt, vagy a jajt!

Izmos kezükben a fegyver durva szijja,
ajkukon a vidám és néha hetyke ének,
ám becsületüknek sem foltja, sem hijja,
megbocsájtók máshoz, magukhoz kemények,
mindég bátrak, hűek, különbek mint mások,
békében és harcban a Ludovikások!

Szívükben a Haza, Nép, Kötelesség
hármasszámú eszményének örök-égő lángja,
ezért élni s ha kell, ezért meg is halni,
ez volt mindegyikük álma és a vágya!
Ha veszélybe jutott ez a hármasszámú eszmény
s bújtak a vész elől százfelé is mások, -
a fásült szívekben tovább élt a remény, -
mert sugárzó szemmel, összezárt fogakkal,
mint lányos - arcú, de jellem - óriások,
álltak a romlásban a Ludovikások!

Nem mérlegelték, hogy bukás lesz, vagy siker,

ha védeni kellett eszmét, vagy életet!
Lángoló házban, vagy fűdöklő gyermekért,
rohanva dobták be megedzett testüket.-
S megmentették mindig azt, ami a másé,

ha közben fiatal éltük ott is veszett!
Dicső halál volt az ily Ludovikásé,
mert őrizték nevét hű bajtársi szívek,
s míg csak önmagukért éltek sokan mások

így éltek a közért a Ludovikások!

Hol megtorpant a hit és megtört a gerinc,
hol önzés lett úrrá az áldozat felett,
hol a bátorságot gúnyolta a gyáva,
s a magalkuvással fogott, titkon, kezét,
hol a tisztaságot sárba húzta le
a tudomány-mezű, vigyorgó rothadás,
hol ál-humanizmus nyálával vont a be
a hősi erőt egy rejtett világcsalás....
ellentmondottak, mint büszke tagadások,
egyenkint és együtt a Ludovikások!

És ha a harcmezőn, vizen, levegőben.
halálos golyótól találva, elestek,
vagy gépmadarukkal a földre zuhantak,
utolsó, hagymázás lázukban, a testek
boldog megnyugvással áldoztak a hantnak,
mert úgy haltak meg, mint őrszemek a VÁRTAN

meg nem inogva és soha nem kételkedve
s ahogy életükben remélték és várták!
És amíg zokogtak testük fölött mások,
mosolyogtak, holtan, a Ludovikások!!

KANÁSZ TITOK...

A Néphadsereg egyik alakulata kimnet a lőtérre céllövészetet tartani. Mielőtt a honvéd bajtárs fel fektült volna a löpadra, az őrmester bajtárs alaposan kioktatta a lövést illetően.

A honv. bajtárs elhelyezkedett a löpadon, gondosan célzott és lőtt. A jelzők jelezték, hogy nincs találat. Másodszor is lő és újra nincs találat, harmadszor is lő és nincs találat. Az őrm. bajtárs megkérdezi: mondja bajtárs, hogy csinálta ezt? No, mondja az őrm. adja ide a puskát, majd én megmutatom, hogy kell célba találni: azzal lövésre emeli a puskát, céloz, lő és kintről jelzik, hogy nincs találat. Újra céloz és lő és újra nincs találat, harmadszor is lő és harmadszor sincs találat.

Végignézte ezt a pk., az őrnagy bajtárs is: odamegy az őrm. bajtárshoz és mondja neki, hogy mondja őrm. bajtárs hogy csinálta ezt? Adja ide nekem ezt a puskát, majd én megmutatom magának, hogy kell célba találni:

(Felemeli a puskát céloz és lő a jelzők jelzik, hogy nincs találat, másodszor is lő és másodszor sincs találat, harmadszor is lő és újra nincs találat. Még csóválja a fejét és leteszi a puskát.

Az egész jelenetet végignézte egy kanász ki a közelbe legettette a disznókat. Oda megy az őrnagyhoz és kérte, hogy adják neki oda a puskát, hogy próbálja meg ő is. Ugyan mondja neki az őrnagy fölényesen, ha én nem találtam, talán maga talál? De a kanász addig kérte az őrnagyot, míg végülis mondta az őrm. bajtársnak, hogy adja neki oda azt a puskát úgy se talál.

A kanász megfogja félkézzel a puskát, nem is céloz, csak lő. Kintről jelzik, hogy 10-es találat, másodszor is lő újra 10-es, harmadszor is lő és harmadszor is 10-es. Az őrnagy csodálkozik és megkérdezi a kanászt, árulja el nekem öregem, hogy ,hogy csinálta ezt? mire a kanász felelte; nem lehet őrnagy úr kanász titok.

Az őrnagy oldalát szörnyen fúrta a dolog és amikor senki nem volt közelbe, odament a kanáshoz és mondta neki: öregem árulja el nekem azt a titkot a lövést illetően, nekem elárulhatja, mondta az őrnagy, mert a háború előtt én is kanász voltam:

Mire megszólal a kanász:

Itt a titok őrnagy úr: mert a háború előtt én meg őrnagy voltam!

"HIRHEDT" MONDÁSOK!

SZTALIN; "A zsákmány azé, aki megszerzi"!

"Magyarországot példásan meg kell büntetni"!

N. Novgorod Képzőművészeti Múzeumában látható a Magyarországról elrabolt (mint egy százezer darab) műtárgy!! 1945-ben Sztalin parancsára, a Vörös Hadsereg szervezett formában fosztotta ki hazánkat (gyári felszereléseket, mezőgazdasági treményeket, használatokat, műkincseket, stb.) a békeszerződésben rögzített jóvátételt is "beseperték" a Kreml kasszájába!

RÁKOSI; "A magyar nép a saját apjának tekinti Sztalin elvtársat"!

Igy már más a zsákmány jogállása, ezért ne irigykedjünk fogadott apánk vagyónára, hiszen a zsákmány a családban marad!!!!

KÁDÁR; "Az ÁVH-sok öltözzenek új ruhába, ha kulákverésre indulnak"!

Ebben az országos marhaságban, csak az lehet a logika, hogy a fejlett szocializmus alapjainak lerakogatását minden résztvevő ünnepi gúnyában végezze, a kulák pedig érezze és lássa, hogy a Kádár brigantik nem szedett-vedett ruhában látogatják meg őket!!!!

HORN; Én csak azért lettem karhatalmista, mert a bátyámat meggyilkolták az ellenforadalmárok!

Idővel kiderült, hogy bátyját az oroszok gázolták halálra, ellenforadalom pedig nem volt!!!

Péter Gábor szobája

A Péter Gábor vezette politikai rendőrség az első pillanattól kezdve a párt utasításainak végrehajtására szerveződött. A mindenkori pártvezető és persze Moszkva érdekeinek megfelelően, ha kellett, szüleit, testvéreiket, szerelmeiket, barátait, egykori harcostársait, sőt bajtársait is lefogták, megkínózták, esetenként halálra verték.

Rajk László, még belügyminiszterként, szívesen jött az Andrassy út 60-ba, hogy személyesen ellenőrizze az ÁVO munkáját az általa irányított ügyekben – Magyar Közösség ügye, Pócspetri ügy stb. –, 1949-ben azonban ő került a célkeresztbe. Egykori beosztottai az általa jól ismert eszközökkel és alaposággal kényszerítették beismerő vallomásra. Konceptiós kirakatperében négy társával együtt halálra ítélték és kivégezték. Ezt követően közel kétszáz munkásmozgalmi aktivista került az ÁVH karmaiba. Hamarosan egyre több vezető kommunista, köztük Rajk utódja a belügyi tárca élén, Kádár János – az ÁVH egykori megalapítója – szintén elvtársai kínzókamráiba került. Őket követték a demokratikus munkásmozgalmat eláruló s a Szociáldemokrata Pártot a kommunistáknak jó pozícióért cserébe kiszolgáltató, úgynevezett baloldali szociáldemokraták. Rájuk is hosszú börtönbüntetés várt.

Időközben, 1950-től már a politikai rendőrségen is zajlott a tisztogatás. Maffia-módszerekkel számoltak le egymással az osztozást megtagadó gazdasági bűnözők. Szűcs Ernő, az ÁVH helyettes vezetője saját öccsét kínoztatta az Andrassy út pincebörtönében, majd Rákosi mindkettőjüket halálra verette. Az összerabolt javak egy részéről leltár készült – a dollármilliókra rúgó javaknak nyomuk veszett.

Maga Péter Gábor sem kerülhette el sorsát. Az ÁVH főnökét és több mint egy tucat – többségükben képzettség nélküli – főtiszt munkatársát Sztálin beteges antiszemizmusa juttatta rács mögé 1953 januárjában. A szovjet diktátor ekkor adta ki a parancsot egy úgynevezett cionista összeesküvés megkonstruálására.

Sztálin leghűbb tanítványa, Rákosi Mátyás habozás nélkül odavetette neki azokat a többségükben zsidó származású ÁVH-sokat, akik éveken keresztül engedelmesen követték embertelen parancsait. Velük együtt lefogtak megannyi, hitéért és Izraelért kiálló magyar zsidót is. Sztálin halála akadályozta meg az általa indított kommunista zsidóüldözést Magyarországon.

A tanulásához, a továbbképzéshez, a lakáshoz, az utazáshoz, a szakmai elismeréshez való jogától megfosztottan – így élt a magyar társadalom az ÁVH és utódszervezete idején. Az intézményesített terror rendszerében alattvalókká akarták változtatni az embereket, ezért állandósították az alkalmazkodás, a behódolás kényszerét.

Az ÁVH ezen a néven nem élte túl az 1956-os forradalmat. A hatalomra kerülő Kádár János azonban a rendszer stabilizálása érdekében továbbra is arra a több ezer főből álló ávós terrorhadszeregre támaszkodott, amelyet az 1956. novemberi szovjet támadást követően Politikai Nyomozati Főosztálynak neveztek el. Munkatársainak több mint kilencven százaléka egykori ÁVH-s volt, nyugodtan rájuk bízhatta tehát a kegyetlen és véres megtorlást. A kommunista rendszer 1990-ben bekövetkező bukásáig az állambiztonság kötelékében számos ÁVH-s tevékenykedett.

Igazságszolgáltatás

A második világháború után a győztes hatalmak rendelkezéseinek megfelelően Magyarországon is népbíróságok alakultak. Feladatuk az volt, hogy felelősségre vonják a háborús és népellenes bűncselekmények elkövetőit. A háborús főbűnösök elleni perekben a legkirívóbb embertelenségeikért felelős közszereplők közül sokan nyerték el méltó büntetésüket. Ezeknek a pereknek a nagy részét a társadalom döntő többsége helyeselte. A népbírósági eljárások azonban lehetőséget nyújtottak a berendezkedő kommunistáknak arra, hogy az igazságszolgáltatás felhasználásával számoljanak le az útjukban álló társadalmi és politikai ellenfeleikkel is.

Ehhez a bírói függetlenség felszámolására volt szükség. Rövid úton eltávolítottak több mint ezer bírót és helyükre "gyorstalpalón" kiképzett pártszolgákat ültettek. Konceptiós és látványperek tucatjait rendezték meg (Magyar Közösség pere, MAORT-per, Nitrokémia-per stb.).

Megszűnt a törvény előtti egyenlőség, helyébe osztálybíráskodás lépett. Ez azt jelentette, hogy a bíróság súlyosbító, illetve enyhítő tényezőként értékelte a vádlott származását, vagy ahogy ők nevezték: osztályhovatartozását. Ugyanazért a cselekményért lényegesen súlyosabb ítéletet kapott a kulák, a burzsoá vagy az arisztokrata, mint a szegényparaszt vagy a munkás. Nagy szerepe volt ennek az ítélezésnek a magyar birtokos parasztság tönkretételében. Az ún. kulákperek mintegy 300 ezer embert érintettek. Megfosztották őket vagyonuktól, szabadságuktól, több esetben életüktől és minden esetben becsületüktől.

A magyar bíráskodás átvette azt a szovjet jogelvet is, amely megszüntette az ártatlanság vélelmét és lehetővé tette bizonytalan tényeknek a vádlott terhére történő alkalmazását. Bizonyíték helyett sok esetben megelégedtek a kínzással kikényszerített "beismerő" vallomással. Nem a vádlóknak kellett a vádlott bűnösségét bizonyítani, hanem a vádlottnak, hogy ártatlan. A törvény nem védte többé a polgárt; ellene fordult.

1950-ben formailag is megszűnt a bíróságok függetlensége. A Legfelsőbb Bíróságot az igazságügyi miniszter felügyelete alá helyezték (1950. évi IV. tv.).

Sok esetben nem is törvények, hanem kormányrendeletek alapján szabtak ki súlyos büntetéseket, esetenként 10 évet is (2560/1949). Titkos, vagyis kihirdetésre nem került rendelet alapján sújtották halálos ítélettel azokat a katonákat, akik külföldre próbáltak szökni. Hozzátartozóikat feljelentési kötelezettségük megszegése címén börtönözték be (1950. évi XXVI. tv.).

Ezekben az években több mint 35 ezer ember ült börtönben, és legalább ugyanennyi elítélre várt börtönbüntetés.

1953-ban Nagy Imre kinyitotta ugyan az internálótáborok kapuit és közkegyelemben részesített több mint 15 ezer embert, de rehabilitálásra, kárpótlásra csak a 474 munkásmozgalmi elítélt esetében került sor.

1945 és 1956 között közel 400 embert végeztek ki politikai okokból, és csaknem minden harmadik felnőtt ellen hatósági eljárást indítottak. Az 1956-os forradalomért és szabadságharcért a Kádár-rendszer példátlanul brutális bosszút állt. Bevezette a rögtönbíráskodást, a statáriumot (1956. évi XXVIII. tvr.). Egy év alatt 152 halálos ítéletet hoztak. A halálbüntetés kiszabhatóságának korhatárát 16 évre szállították le. Vágó Tibor e törvény alapján ítélte halálra a fiatalos Mansfeld Pétert, akit kivégeztek.

A népbíróságoknál nem érvényesült a súlyosbítási tilalom sem. 21 olyan halálos ítéletet hirdettek ki, ahol a vádlott első fokon enyhébb ítéletet kapott és enyhítésért, illetve felmentésért fellebbezett, a vád pedig nem kért súlyosbítást.

Az ítéletekről a bíró előzetesen ún. koordinációs bizottságokon egyeztetett. Ezeken részt vett a megye párttitkára, rendőrkapitánya, bíróságának elnöke és főügyésze.

A 12 nap szabadságért több mint 15 ezer embert ítélték börtönbüntetésre és több mint kétszáz embert végeztek ki. Kétszáz ezer ember menekült ki az országból.

Szovjet tanácsadók szobája

Az 1944-ben Magyarország területére érkező Vörös Hadsereg hátszágában szinte azonnal megjelentek az első szovjet tanácsadók. Többségükben politikai tisztiek voltak vagy a katonai elhárításnak dolgoztak. Feladatuk egy olyan új magyar közigazgatás kialakítása volt, amely készségesen együttműködött a szovjet megszálló hatóságokkal. Az ő hozzájárulásuk nélkül nem kaphattak működési engedélyt a pártok és társadalmi szervezetek, nem jelenhettek meg sajtótermékek, nem lehetett tömeggyűlést tartani. De ők szabták meg a Szovjetunióba erőszakkal kiszállított magyar és németajkú lakosság létszámát is.

A náci kiűzése után a szovjet vezetés alatt álló Szövetséges Ellenőrző Bizottság (SZEB) irányítása alá került a magyar politikai és gazdasági élet. A SZEB élén Vorosilov marsall, majd Szviridov altábornagy állt. A SZEB megszűnése után a mindenkori szovjet nagykövetek lettek a Kreml magyarországi helytartói. Puskin, Tyiskov, Kiszjeljov és Andropov nagykövetek egyaránt a szovjet politikai rendőrség magas rangú munkatársai is voltak.

A szovjet tanácsadók mindenre kiterjedő kartotékrendszert vezettek az összes kommunista vezetőről, az ellenzéki politikusokról, értelmiségiekről, a magyar közéleti személyiségekről. Számukra még a Moszkvát feltétel nélkül kiszolgáló Rákosi sem volt elég megbízható.

Szovjet tanácsadók „segítették” a politikai rendőrség, később Államvédelmi Osztály (ÁVO), majd Államvédelmi Hatóság (ÁVH), a Katonapolitikai Osztály (KATPOL) és a gazdasági rendőrség (GRO) minden jelentősebb nyomozati és értékelő munkájában. A fontosabb kihallgatásokon jelenlétükkel biztosították az úgymond „elfogulatlan szakértelmet”. Szovjet belügyesek hathatós közreműködésével, szovjet mintára folytak a letartóztatások, szervezték a politikai pereket. Belkin tábormok, aki Baden bei Wienből irányította a közép-európai országok politikai rendőrségeit, gyakran jött Budapestre, hogy személyesen győződjön meg arról, megfelelően dolgoznak-e a tanácsadók. De számíthattak a szovjet tanácsadók munkájára a minisztériumokban és az igazságügyi szerveknél is. Sokáig voltak a magyar gazdasági élet fontos döntéshozói a szovjet szakemberek. Irányították az uránbányászatot, a légi közlekedést, a hadiipart, az olajipart. Ellenőrizték a külkereskedelmet és a gazdaság valamennyi stratégiai ágazatát, és szovjet mintára gyűrték át a magyar honvédséget is.

A Magyarországra érkező szovjet oktatók, mérnökök, orvosok, növénytermesztők, bányászok nem csak az „élenjáró szovjet ipar és mezőgazdaság” tapasztalatait adták át magyar kollégáiknak, hanem egy a magyar nép számára idegen életformát és világfelfogást is igyekeztek elfogadtatni. Az egyre népesebbé váló szovjet kolóniát a budapesti szovjet követség és a szovjet politikai rendőrség ellenőrizte. A vidéki Magyarország mindennapjainak része lett a hazánkban állomásozó szovjet katonaság. Garnizonjai az egész országot behálózták.

A szovjet tanácsadóknak Andropov nagykövettel együtt oroszlánrészük volt az 1956-os szovjet intervenció előkészítésében. A forradalmi Budapestre bevonuló szovjet tankokban, amelyek Kádár Jánost és kormánya néhány tagját a magyar parlament épületébe szállították, ott volt Kádár két személyes tanácsadója is, Bajkov és Kupcsenko, akik egészen 1957 tavaszáig Kádár közvetlen környezetében tartózkodtak, még éjszakára sem hagyták felügyelet nélkül. A mellette levő szobában aludtak és ők tolmácsolták Kádárnak, amikor Hruscsovval beszélt telefonon. 1956 őszén egy ideig Budapesten tartózkodott a Kádár kormány első lépéseit ellenőrző, a megtorlásokat a háttérből irányító három magas rangú szovjet vezető: Malenkov, Szuszlov és Arisztov is.

Az utolsó szovjet tanácsadók 1989-ben hagyták el Magyarországot.

IRÁS AZOKHOZ, AKIK NEM TÉRTEK VISSZA!

Ma megáll pár órára a csendőr munka, Csendőrnapi van! Ezer örsön szegre akasztják a puskát, új zubbonyt húznak a csendőrök és ünneplő lélekkel megülik a Testület napját! S akik ma sem állnak meg, ---- mert a kötelesség szólítja, ---- lélekben azok is velünk vannak !!

És mikor összegyűlünk e napon az asztal mellett, megemlékezünk azokról, akik előttünk a szolgálat ezernyi útját és akik elestek ezen az úton a Testület, a csendőr név, hivatás és fegyver becsületéért, elestek a legnemesebb harcban: a Jó védelmében! A mai napra öröközöld koszorút fonunk a nevük köré kegyeletes kézzel, emlegetjük a nevüket, s így élnek időtlen időkig a Testület hősei!

E napon, s mindég Reátok is gondolunk, Rólatok is emlékezünk harctérre vonult és vissza nem tért bajtársak !!

Először Titeket szólítunk ---- Elesett csendőrök! Tavaly, vagy azelőtt még itt voltatok velünk a Csendőrnapi! Jöttetek velünk a templomba, együtt ültünk az asztalnál a templom után! Előttünk van az arcotok, amint a papra figyelt a templomban, látunk Benneteket, halljuk a hangotokat, emlékszünk a szemetek színére, csillogására, mikor ránk emel-tétek, kocintáskor az asztalnálS emlékszünk kezetek szorítására, mikor elindultatok a Dicsőség útjára! Egyszer - kétszer irtatok onnan, aztán egyszercsak elmaradt a lapotok! Hiába vártuk napról - napra, nehezedő szívvel és hiába várták még nehezebben azok, akik még közelebb állnak Hozzátok! Senkise mérte még le aggódó hitvesek, öreg édes-anyák, katonapák, menyasszonyok gondjának súlyát és senkimás nem tudhatja, csak aki érzi, hogy milyen nehéz azt elhordozni!

De tudjuk azt is, hogy akit a Teremtő kiválaszt a próbáltatásra, erőt is ad annak az elviselésére! S ahogyan hivek voltatok Ti halálig odakint, hivek és hősök lettek Szeret-teitek is a probatétel idején! És nagy - nagy fájdalom ugyan, de büszkén viselik ezt a sorsot, méltóan a Ti hősi nevetekhez! Ez nyugtasson meg Titeket

Hozzátok is szólunk, eltűnt Bajtársaink! A Ti nevetek még nincs köbevésvé, de a Tes-tület számon tart Benneteket és ma, a Csendőrök-Ünnepnapján Titeket is emlegetünk azok között, akik a csendőri hivatás hősei közé számítanak!

Azon az örsön, ahonnan elindultatok, üressen áll a helyetek az asztalnál és nem múlik el nap a Reátok való emlékezés nélkül!

Nem tudjuk, miként rendelkezett felőletek a Seregek Úra? Nem tudjuk elestetek-e a harcok közepette úgy, hogy senki se tudja!! Ha így van, sirotokra nem ültettek baj-társi kezek virágot! Nem tudjuk megsebesültetek-e, vagy végső tusában kimerülve so-dort el Benneteket az ádáz elenség sötét áradata? Ha így van nem tudjuk, hogy a gyötrelmek minő kegyetlen sora próbál Benneteket! Nem tudjuk, hogy mi történt Ve-letek, csak azt tudjuk, hogy hiányoztok sorainkból!!!

Nektek azonban mindnyájatoknak tudnotok kell, vissza nem tért Bajtársak, hogy Ti örökre a mieink maradtok !!

Szabó Dénes

ŐSZI ÉNEK

*A szép őszi napoknak nemsokára vége,
Téli pihenőre készül a természet.
Pihenni, nyugodni, új erőt gyűteni,
Jövőről álmodni, tavaszra ébredni.*

*Mi is őszes fejjel bölcsebbek lettünk,
Életünk színesebb, korban gazdagodtunk.
Ha vissza-idézzük ifjabb éveinket,
Emlékeink szépen fűrtökben csüngenek.*

*Örülünk a mának, sokszor kicsinységnek,
Napnak melegének, virágok színének.
Gyermek kacagásnak, unokák jöttének,
Nemzetünk sarjának, jövő nemzedéknek.*

*De jó is az Isten, Ki időnek adja,
Hogy előttünk a jövőt zár alatt tartja.
Miután e titkot, jövőnket nem tudjuk,
Mindig megújuló reményekkel kelünk.*

*Tervek és remények biztatgatják éltünk.
Mindezért Uristen Néked hálát adunk
S hálátételt szívvel imádunk és áldunk,
S hálátételt szívvel imádunk és áldunk.*

Első parancsnokom emlékére

Mindenkor örömmel várom a Bajtársi Levelünk érkezését és szeretettel, érdeklődéssel olvasom értékes közleményeit. De amikor ahhoz a rovathoz jutok, hogy: „HALOTTAINK”, bizonyos szorongás fog el és aggódva tekintem át, hogy volt előljáróink, feljebbvalóink és bajtársaink közül, vajon kik is hagytak ismét itt bennünket és távoztak az örök Hazába? . . .

E rovatban fedeztem fel vitéz verebéli Marssó Pál alez. úr elhunytát is. E váratlan hír megdöbbentő s megrendítő mély hatással, szomorúsággal töltött el. Ugyanis Marssó szds. úr volt az én első tiszti parancsnokom az 1927—1929-es években a szolnoki csendőr-iskolán. Főleg Ő tőle és beosztott tisztjeitől kaptam, — évfolyamtársaimmal együtt, — az alapkiképzést s majd ezzel indultunk el valamennyien a csendőri hivatásunk útján!

Vitéz verebéli Marssó Pál alez. urat, mint embert, csendőrtisztet és bajtársat senki sem tudná a valóságnak megfelelően szebben, tömörebben jellemezni, mint azt K.L. alez. úr tette! Én mégcsak annyit óhajtanék megemlíteni, hogy közel két évtizedes csendőri szolgálatom alatt Ő volt a legmelegebb szívű előljáróm! Végtelen türelemmel, szinte édesapai szeretettel, megértéssel intézte alárendeltjei nevelését s ha kellett a fenyítést is! Parancsnokunk jósága ellenére is azért meg volt az iskolánk VASFEGYELME.

A későbbi csendőri szolgálatom úgy hozta, hogy az elbocsájtó 1929-es év után, én többé személyesen soha sem találkozhattam volt iskola parancsnokommal!

Így lelkiszemeim előtt ma is az a régi, legszebb férfikorában lévő (: Kb. 37-38 éves:), magas termetű, karcsú, délceg testtartású, kellemes férfias, ősturáni magyar arcvonású, sötét szemű s hajú, gondozott kis fekete bajuszú fiatal tiszt állt, akít mindenegyes alárendeltje rajongásig szeretett és nagyon büszkék voltunk arra, hogy ilyen jó és csinos ember a mi parancsnokunk!

Mélyen megrendített e gyász hír, szomorú szívvel tisztelgek volt legkedvesebb előljáróm, parancsnokom emléke előtt, de nem búcsúzom el tőle s vajon miért nem? . . . Egyszerű az ok: Háromnegyed évszázadot már én is leéltem, közelben van az én időm is, hogy esetleg mennem kell! . . . Csak egy a kívánságom, ha eljön ez az idő, engedje meg a jó Isten, hogy vitéz verebéli Marssó Pál alez. úr volt szeretett parancsnokom nyomán s közvetlen mögöttem haladhassak majdan Csaba királyfi legendás útján! . . .

Dr. Nagy-György István

Magyar Csendőrök

A visszaemlékezés útját járva jólesik megpihenni régmúlt idők vidám történéseinek felidézésében. Elfolytak az évek felettünk, de az öreg csontokból is lélekemelő derűt fakaszt sok olyan tréfás cselekménynek az emlegetése, amelyeknek egykor mi is tanúi voltunk.

1912. évet írtak akkor a naptárban. Ez évben zajlott le a Ferenc József-i idők legnagyobb és utolsó magyar-osztrák hadgyakorlata Mezőhegyes térségében. Makó város határában a Marosparton volt a döntő ütközet. Ott volt a főhadiszállás is. Mi surbankó legények az ártér nyárfáinak tetején szájta, a néztük végig a képzelt ellenség ellen vezényelt huszár rohamot.

A mi házukban volt elszállásolva egy zupás őrmester. Felcsigázott érdeklődéssel hallgattuk elbeszéléseit. Mesélte, hogy a hadgyakorlat lefújása után a vezénylő tábornok észrevett egy a közelben lovon vágató hu-

szárt. Állítsák elém a katonát, rendelkezett. A huszár keményen kivágta a rezet: Nagyméltóságod, Dudás Sándor közhuszár a szolnoki császári és királyi huszárezred második zászlóaljának első századából parancsára alázatosan jelentkezem. Milyen feladat végrehajtására kapott parancsot? . . . kérdezte a tábornok. Nagyméltóságod, alázatosan jelentem, üzenetet vittem. Ilyen nincs, emelte fel hangját a tábornok. A hírvívó katona vagy parancsot, vagy jelentést visz, de üzenetet soha. Ezt tudni kell minden katonának. Tudom én ezt jól, szólt a huszár, de jelen esetben mégis üzenetet vittem. És mi volt az üzenet? Alázatosan jelentem, Mátyás Dániel tizedes azt üzeni az ellenséges oldalról géppuskával rá-tüzelt Szentgáli Bálint tizedes barátjának, hogy menjen anyja kinjába. A huszár valóban üzenetet vitt, állapította meg mosolyogva a tábornok.

Így ismerkedtem meg Mátyás és Szentgáli huszárok neveivel. Emlékezetemben meg is maradt mind a két név. Később több ízben találkoztam velük.

Egykorúak, egy falubeliek voltak, együtt vonultak be katonának és örök barátság fűzte őket össze. Az alapkiképzés után a két ujoncot tisztilegénynek szemelték ki. Akkoriban szolgálati nyelven tisztiszolga, köznyelven kutyamosó, vagy pucer volt a nevük. Jó beosztás volt ez. Ritkán kellett kirukkolni. Gazdájuk szivarját szívták, gazdájuk kávéját itták és részesültek mindabban a földi jóban, amivel a gazdag papák huszártiszt csemetéiknek kedveskedtek.

Mátyásnak báró Waldheim Kázmér osztrák származású főhadnagy volt a gazdája. Történt egyszer, hogy leszidta Dani, mert következetesen félcsésze kávé készített neki. Nem tehetek róla, védekezett. Amíg a konyhából a lépcsőn feljövök, kilötykölődik a kávé. De máskor jobban vigyázok. Másnap és ettől kezdve minden nap színültig teli volt a csésze. Hogy csinálod ezt, kérdezte a báró. Ez az ér titkos találmányom, válaszolt szemrebbenés nélkül Dani. Mi van azt találmányom? . . . törte a báró a magyar szót. Ja igen, az neked egy patent. És mondanád meg nekem, hogy miből van az patent? Megmondom, ha megígéri főhadnagy úr, hogy nem lesz ebből semmi bajom. Nem lesz semmi, csak mond hamar. Az úgy volt, szerénykedett, hogy a lépcső alján annyi kávé szívtam a számba, amennyi belefért és amikor felértem, vissza eresztettem a csészébe. Te gazember, te pokolfajz, te faakasztóra való, szádba hoztad kávé nekem? Kerékbe töretlek, de megígértem, neked nem lesz baj. Máskor magam készítem kávé, hozol nekem forró vizet, az megégeti nagy pofádat, háborgott a báró.

Kelemen nyugállományú csendőr ezredessel 1945-ben Ausztriában a weissensteini magyar táborban ismerkedtem meg. A szeretetreméltó öregúr szellemes megjegyzéseivel és nagyszerű előadó képességével tisztelt és kedvelt alakja volt a tábornak. Ő nevezte el Weissentaint Kek-szensteinnek, erre való hivatkozással, hogy az angolok a tábor lakóinak éhségét kenyer helyett hónapokon át keserűre avasodott vajjas keksszel iparkodtak csillapítani. A keksz ennélfogva általános undornak örvendett, ellenben a plédoboznak, amiben tartották, nagy volt az értéke.

Ebből készült a tűzhely, a kályha, kályhacső, fazék, lavor, karácsonyfa dísz és ebbe gyűjtöttük az esővizet, ami becsorgott a ponyvasátor tetejének repedésein.

Fiatal korában a szolnoki huszárezred főhadnagya volt Kelemen csendőrezredes. Az ő elbeszélésében találkoztam ismét Mátyás és Szentgáli neveivel. Szentgáli volt a tisztlegénye. Egyszer valami csekélység miatt okatlanul leszídtam, mesélte, pedig jól tudtam, hogy magyar ember nem tűri az igazságtalanságot és előbb-utóbb visszavág. Így is történt. A két pernahajder elcserélte csizmáimat Waldheim főhadnagy teknőnagyságú csizmáival. Másnap hajnalban riadót fújtak, csizmacserére nem volt idő. Kihéleltem a báró lábbelijét kapcákkal és kárörömmel arra gondoltam, hogy mit érez a báró a szűk vasszorítóban. Ezt a riadó végén órák múlva tudtam meg. Képzeld, panaszkodott, azt hittem, hogy vas szögeket vertek a talpamba és azokat tüzes harapófogóval húzgálták ki. Agyonverem azt a két ungarát és addig nem nyugszom, amíg akasztófán nem látom őket.

Mátyás és Szentgáli hét évig védték ellenségtől és baráttól Ferenc József birodalmát. Három évi szolgálat után kitört az első világháború. Végig szolgálták ezt is, de mert elszoktak a civil élettől, jelentkeztek csendőrnek. A nehéz felvételi vizsga és a még nehezebb csendőr iskola gyerekjátéknak tűnt fel előttük. Később is kimagaslóan megállották a helyüket.

Mátyás Dániellel később újból találkoztam. Tiszthelyettesi rendfokozatban nyolc évig volt őrsparancsnok Nagydoboson. Báli bicskázástól eltekintve egyfolytában hét év alatt egyetlen bűncselekmény sem fordult elő az ő körletében. Hogy hogyan csinálta, nem lehet tudni. Hatalmas, tagbaszakadt ember volt. Ha mély dörgő hangján a felvégen elkiáltotta magát, a falu másik végén élő cigányokban is felébredt a lelki-furdalás. Szerette őt minden tisztességes ember. Csak azok félték tőle, akiknek volt miért félniük. Áldott jó ember volt. Segített mindenkín. Nem házasodott meg, de élete derekán két anyátlan-apátlan árvát fogadott örökbe.

Egy vitézi telekbeiktatáson a Vitézi Szék képviselőjében jelen volt tábornok a Himnusz éneklése közben kisebb zavargásra lett figyelmes. Magához vitette Mátyás tiszthelyettest. Nem történt semmi rendzavarás, jelentette. Egy idegen férfi ellejtette fővegét levenni. Odamentem hozzá és a kalapját tenyeremmel lenyomtam a földre. És mi történt az emberrel, kérdezte a tábornok. Az a kalap alatt volt.

Utóljára 1946-ban hallottam hírt róluk. Buda védelmében utolsóknak esett ki kezükből a fegyver. Szitává lőtte őket a benyomuló túlerő. Tömegsírban Budán vannak eltemetve. Híven és becsülettel utolsó leheletükig helyt állottak.

Mind a kettő vérbeli csendőr vót, míg meg nem hótt.

Fonjunk gyöngykoszorút arany levelekből,
Becsületövezte dicső, szép tettekből,
Mert e nappal, mit az Eszmének szentelünk,
Multat, jelent, a jövőt együtt ünnepelek.

Örök márványemlék a ma „Csendőr napja”!
Drága koszorukat ez az emlék kapja.
Ez a koszorú él, mert levele, gyöngye,
Honunkat sirató szívünk-lelkünk könnye!

Él ez a koszorú, mert a multról regél,
Nagy elődeinkről, nagy tetteket beszél.
Vérrel van bevésve mindegyik levelén,
Hogyan éltek-haltak becsület mezején!

Hogyan éltek hűséggel a magyar hazában,
Mikor aranykalász hullott a kaszába.
Hogyan haltak vitézül, mikor jött a romlás,
Hősi magasságból gyászos porbahullás.

Félszázada mult már, hogyan élünk és halunk,
Vérrögös utunkon elszántan haladunk.
A sorskalapács ver, de így lesz az acél!
Keményebbek leszünk s még biztosabb a cél!

A sorskalapács ver! De szilárd a hitünk,
Hogy eljön az idő, mikor visszaütünk!
Nagymagyarországon derül már az égbolt
S újra úgy lesz, ahogy, ahogy ezer éven át volt!

MKCsBK ANYAGI SEGÍTŐI!

Ausztrálai Csoport
Kulifai Mária
Horváth Klára
Magai Clára
Dr. Beothy Kálmán
Pintér Aladár

Dienes Gyula
Géczy Mihály
Dr. André László
Eszes Mátyás
Perjésy György
Panyagi Dénes

CSENDŐR LETTEM

1.

Hej, de rég volt az a szép nap,
Midőn elhagytam falumat.
Elbúcsúztam jó Anyámtól
És a három kis hugomtól.
Elindultam vándor útra,
Csendőr lettem rendnek ura.
Vasfegyelem, szigorúság,
Mindenkivel pártatlanság,
Igazság és kötelesség,
Volt a jelszó és a szentség.

2.

Egri osztály állományom,
Ott vettem fel a podgyászom.
Első darab a zubbonyom,
Foltos volt az, nem tagadom.
A nadrágom és a csizmám
Háborút járt, mint Édsapám.
A kalapom, amit kaptam,

ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN

1.

Megérkeztem Fehérvárra,
Két évre az iskolába.
Száznégyen voltunk összesen,
A legnagyobb tanteremben,
Ahol számba-vettek nyomban,
Hogy megjöttünk-e mindannyian?
Este kilenckor feküdtünk,
Mint a bunda, úgy aludtunk.
Másnap aztán, hétfőn korán,
Jött a napos, aki mondá:
Ébresztő van s öt perc múlva
Kivonulás az udvarra.
Nagyság szerint sorakozó!
Jobbra nézz! Hangzott a szó.
Fel a fejjel, be a hassal,
Ne törődj a holnapoddal.

Egyetlen volt a rakárban.
Száma nem volt, de méretre
Nagyobb volt, mint az én fejem.
Ha a fülem fenn-nem tartja
Valószínű, elnyelt volna.
És, hogy elől lássak tőle,
Segített itt a jobb kezem.
Később aztán megtanultam,
Hogy újság is van, amivel aztán
Kibéleltem kalapomat
És állt, mint a parancsolat.

3.

Felesküdtem, csendőr lettem.
Aláírtam fogadalmam
S elindultam iskolába,
Szent István szép városába,
Huszonötöt írtak akkor,
Hogy ez történt egy szép napon,
Novembernek első napján.

Futás, feküdj! Gyakorolni!
Vízre, sárra nem kell nézni.
Így kezdődött az iskola,
Hogy el ne felejtük azt soha.

2.

Voltak köztünk, akik sírtak,
Siratták az otthonukat.
Én jó magam fel sem vettem,
Mert egy nappal tovább néztem.
Ugrándoztam, mosolyogtam
S már akkor megfogadtam,
Hogy ha egy lesz, ki kibírja,
Én leszek a másodikja.
Többen voltunk, kik kibírtuk,
Mert ötvenen megfeleltünk.
Ez volt az én első napom,
Hej, de rég volt, de sajnálom.

Első éjjeli bevonulásom és szolgálatom az őrsön

1924. december 11-én, egy meglehetősen sáros, nedves téli napon este 8 óra tájban történt bevonulásom a Felsőgalla-Mésztelep-i őrsre, melynek parancsnoka Árva István I. oszt. tiszthelyettes volt.

Ládámmal együtt egy alkalmi fuvaros vitt el odáig, aki nem akart sok ideig bajlódni holmim lerakásával, ezért behajtatott a laktanya felázott udvarára, s a kocsin volt takarmányfélével és szalmahulladékkal a laktanya udvarát alaposan teleszórtta. Az őrs a sár tetejére gyalogjárónak deszkákat fektetett és amint a kocsi az udvarban megfordult, ezeket a deszkákat vagy ellökte, vagy éppen belenyomta a földbe. A fuvaros távozása után az irodába mentem, jelentkeztem az öpk-nál, aki először hosszasan nézegetett, majd hozzáfogott vallatásomhoz.

— Szokott-e kocsimba járni, volt az első kérdése, mert én csavargó, iszákos embert az őrsömön nem tűrök meg.

— Hát azok a dús hajfürtök mire valók? Ajánlom hát, hogy a legrövidebb időn belül lenyirassa a haját tisztességesen. Azután meg ilyen sáros csizmában, meg sáros becsapott nadrágban itt nem járhat. Még azt is tudomására hozom, hogy az őrsön nem lesz valami felséges, bő étkezése, de azt se tűröm, hogy főzőkanállal a kezében a konyhán főzőcskézzon.

Nekem persze ezalatt mindig jobban melegem lett és valósággal felélegzettem, mikor az öpk. azt mondta, hogy most pedig menjünk, megmutatom, hol lesz az ágya. A bemutatás után elhelyeztem felszerelésemet és készültem lefeküdni. Feltűnt, hogy a bajtársak közül az egyik a puskáját, a másik a nadrágját, a harmadik a szekrényét tisztogatja, pedig az idő már 10 óra felé járt. Kérdéseimre megtudtam, hogy holnap reggel nyolckor az osztók. úr (akkor vármegyei pk.) jön szemlére, aki igen szigorú ember, s most azért tisztogatnak, hogy a szemle jól sikerüljön.

Másnap reggelre csontkeményre fagyott a sár, s még 6 óra sem volt, mikor az öpk. dűhtől fuldokolva bejött a szobánkba és a kérdések özönét tette fel, hogy ki volt az, aki pont a szemle előtt így felvágatta és bepiszkolta az udvart, majd parancsot adott, hogy azonnal hozzuk azt rendbe. Mi természetesen, úgy ahogy voltunk, rohantunk a parancsot teljesíteni, s igyekeztünk a befagyott szalmaszálakat, töreket, meg a piszkafaként kiálló deszkákat a jeges földből kirángatni.

Még igen messze voltunk a befejezéstől, mikor egyszer csak fél hét tájban, váratlanul megérkezett a nyolcra várt osztók. úr, aki még a fogát is csikorgatta mérgében és így szólt az öpk-hoz: „Önök így várnak engem bementett szemlére?”

Képzeltető, hogy távozása után az öpk. milyen szemekkel nézett reám, aki a szemlét elrontottam, máskor pedig eldicsekedett a jó szemlével,

most azonban azt szisztegte a foga között, hogy a szemle nem sikerült és ennek én vagyok az oka.

Nem is lepődtem meg, hogy este 10 órakor azt a parancsot adta, hogy Gina Mihály törm-rel szereljek föl, jöjjünk az irodába eligazításra, szolgálatba fogunk indulni.

Az öpk. pattogó szavakkal már adta is a parancsot: 3. számú Rendes szolgálat, a III. sz. őrzőparatort portyázzák le, a szolgálatot szabályszerűen teljesítsék, elkövetett bűncselekmények után puhatojanak, szándékolt cselekmények elkövetését akadályozzák meg és szeszestital élvezetétől óvakodjanak. A hármas határ közelében lévő erdőnél az orvvadászok megfigyelésére 1 óra les. Biatorbágy pusztán 6 óra nagypihenő.

A töm. és én, mint újdonsült próbacsendő, járótárs nekiindultunk a sötét éjszakának. Az eső elég sűrűn esett. A szőlőhegy bejáratánál a járőr útja hosszú, mélyedésszerűen vezetett keresztül, melynek magas partjain öreg diófák ágai ölelkeztek össze, úgy, hogy a horhost még napal is sötétté varázsozták.

Éjfél felé járt az idő. Köröskörül fekete csend. A diófák levelein koppanó esőcseppek kísérteties muzsikát hallattak.

A jv. — idősebb erdélyi származású törm. — mesélni kezdett az erdélyi babonás szokásokról: Hát tudja öcsém, mikor én fiatal legényke voltam a Luca székét is elkészítettem, s Karácsony éjszakáján meg is mertem azt ülni. Amikor a szantusz harangszó megkondult, felkaptam a Luca székét és hazáig futottam vele, mert míg a harangszó el nem némult, házfedél alá kellett vele érnem. De tudja-e mit láttam: Futás közben láttam ám a vén boszorkányokat seprűnyélen lovagolni, nagy malomköveket gördítettek az utamba, tüzesszemű bikák akartak felöklelni, akasztott embereket lógattak elém, hogy megijedjek és ne tudjak tovább szaladni.

A horhos bejáratánál a törm. jv. így szólt: Na maga fiatalabb, menjen előre, jök a szemei, jobban lát! Mint próbacsendő. jt. előre mentem, lábaimmal kerestem a horhoson átvezető bakhát-utat. Így mentünk sötétben előre, jt. elől, jv. hátul.

1924, december 13-án éjjel 1 óra tájt járt az idő. A törm. jv. megszólalt: Ilyenkor szoktak a boszorkányok is útra kelni . . . Amikor már a horhos fele útján jártunk én mint jt. hirtelen meghökkenve megállok. Egy sötét alakba akadtam bele. Szó nélkül leemeltem a vállamról a hosszú puskát és a szuronyát nekiszegedtem a sötét alaknak és tolni kezdtem előre. A sötét alak a szuronytól kilendülve a hátuljövő jv-t oldalt surolva megütötte és lóbálózni kezdett.

A jv. megszólalt: Mi az, maga hátra megy, nem előre? Én nem szóltam semmit, egy hang se jött ki a torkomon. A jv: Gyujtson gyufát — mondotta de feleletet nem kapott, mert én megdermedve a part oldalának dőlve vártam, hogy magamhoz térjek. Végül is a jv. vett elő gyufát, meggyújtotta és akkor láttuk, hogy akasztott emberre bukkantunk. Közben én is magamhoz tértem, s nem álltam meg, hogy ki nem mondjam, hogy „Hát máskor a törzsőrmester úr is jobban teszi, ha a boszorkányait Erdélyben hagyja”.

A jv. azonban nem jött zavarba, hanem így szólt: Nincs semmi baj,

maga öcsém jól tudja a SZUT-ot, hiszen most jött ki az iskolából mint vizsgázott próbacsendő. Hát hogyan is van az a pont, mi az eljárás, ha a járőr hullát talál? Én mint jt. elmondom röviden, de reszketve, hogy ha a járőr, ha hullát talál köteles azt addig őrizni, amíg a közigazgatási hatóság az orvossal ki nem száll a helyszínre, s ha lehetséges azt az eredeti állapotban meg kell őrizni, stb.

A jv. erre így szólt, hogy akkor maga itt marad őrizni én meg visszamegyek a községbe és jelentést teszek az esetről.

Erre én mint jt. jelentettem: „Törzsőrmester új alázatosan jelentem egyedül nem maradok itt őrizni”. Mire a jv: Micsoda csendő maga, megijed egy akasztott embertől? Maga akar egy olyan testületnek tagja lenni, mely csak válogatottakat fogad kebelébe? Tudja, hogy mit követett el? Függelmsértést, mert megtagadta a parancsot.

Erre már kicsit csendesebben jelentettem, hogy ha a törzs úr is itt marad, akkor én is maradok, egyébként a SZUT azt is megírja, hogy a járőr tagjainak nem szabad egymástól elválniuk. Mire a jv.: de ilyen esetben szabad! Én mint jt. így válaszoltam: Inkább leszerelek, de ezt nem teszem.

Mit volt mit tenni, jv-m mégis engedett a szigorúságából, beleegyezett abba, hogy virradatig együtt őrizzük az akasztott embert.

Hát így kezdődött a csendőrségi szolgálatom. Most, amikor 51 év távlatából visszaemlékezem, bizony mondom, nem követnék el függelmsértést.

A volt őrsparancsnokok emlékének

Az 1945. évig az egész ország 90 %-ának területén 1317 gyalog, lovas, vegyes, közlekedési és hradó őrs látta el a közbiztonsági szolgálatot.

Ennek az 1317 csendőr őrsnek a vállára nehezedett az ún. vidék, vagyis kis és nagy-községek, összesen 6,782 község közbiztonsági szolgálata, mely nem csekély mértékben terhelte meg az őrsök parancsnokait.

A járőrtársi, járőrvezetői majd őrsparancsnoki tanfolyamokat sikeresen elvégzett és 16-20 évi hosszú szolgálattal rendelkező igen jól minősített csendőrök lettek őrsparancsnokok.

A csendőrségi szolgálati szabályzat, a SZUT. oldalakat szentelt az őrsparancsnok tevékenységének, de mindezekon túl voltak meg nem írt

szabályok, köteleességek és felelősségek, melyek talpig rátermett, sok elméleti és gyakorlati tapasztalattal, tudással párosult sok türelmet, megértést, önfegyelmet és becsületes gondolkozást kívántak meg az őrsparancsnoktól.

Az élet minden jelenségére, megnyilvánulására szabályokat, vagy eljárásokat felállítani majdnem lehetetlen. Az őrsparancsnoknak a helyzetet mérlegelve — amikor az élet őt rendkívüli, vagy sürgős megoldást kívánó helyzet elé állította — mindig egyedül, minden segítség nélkül, önállóan kellett cselekednie, döntenie, illetve meg is oldani feladatait, ami egész embert, határozott eljárást igényelt.

Egy-egy őrs létszáma 8-24 fő között váltakozott, de ha vezénylések voltak, vagy éppen betegség fordult elő, 6-ra is leesett a szolgálatteljesítők létszáma. Már maga az alárendeltekről való gondoskodás, személyi kérdések, mint egészségügy, ételmezés, szabadság, oktatás, a lakatany rendben tartása, stb. sok lelkiismeretes és tapintatos érzést és magatartást követelt. Ez pedig mind csak mellékes foglalkozás volt. A fő cél, amire az őrsparancsnok összpontosította figyelmét az őrskörlet nyugalma és közbiztonsága volt. Ehhez járult még a lakosság nem a közbiztonsággal összefüggő ügyes-bajos dolgainak tanácsal, utánjárásal való elintézése.

Az őrsparancsnoknak úgy szólván minden embert ismernie kellett, akik őrskörletében laktak, de nemcsak személyileg, hanem tájékozva kellett lennie azok magán és anyagi viszonyairól egyaránt. Ez a személyi és helyi ismeret adta meg az őrsparancsnok számára azt az alapot, hogy sohase találta magát kiismerhetetlen helyzetben és döntenie tudott kényes ügyekben is.

Szabályok, köteleességek és felelősségek, melyek talpig rátermett, sok elméleti és gyakorlati tapasztalattal, tudással párosult sok türelmet, megértést, önfegyelmet és becsületes gondolkozást kívántak meg az őrsparancsnoktól.

Az élet minden jelenségére, megnyilvánulására szabályokat, vagy eljárásokat felállítani majdnem lehetetlen. Az őrsparancsnoknak a helyzetet mérlegelve — amikor az élet őt rendkívüli, vagy sürgős megoldást kívánó helyzet elé állította — mindig egyedül, minden segítség nélkül, önállóan kellett cselekednie, döntenie, illetve meg is oldani feladatait, ami egész embert, határozott eljárást igényelt.

Egy-egy őrs létszáma 8-24 fő között váltakozott, de ha vezénylések voltak, vagy éppen betegség fordult elő, 6-ra is leesett a szolgálatteljesítők létszáma. Már maga az alárendeltekről való gondoskodás, személyi kérdések, mint egészségügy, ételmezés, szabadság, oktatás, a lakatany rendben tartása, stb. sok lelkiismeretes és tapintatos érzést és magatartást követelt. Ez pedig mind csak mellékes foglalkozás volt. A fő cél, amire az őrsparancsnok összpontosította figyelmét az őrskörlet nyugalma és közbiztonsága volt. Ehhez járult még a lakosság nem a közbiztonsággal összefüggő ügyes-bajos dolgainak tanácsal, utánjárásal való elintézése.

Az őrsparancsnoknak úgy szólván minden embert ismernie kellett, akik őrskörletében laktak, de nemcsak személyileg, hanem tájékozva kellett lennie azok magán és anyagi viszonyairól egyaránt. Ez a személyi és helyi ismeret adta meg az őrsparancsnok számára azt az alapot, hogy sohase találta magát kiismerhetetlen helyzetben és döntenie tudott kényes ügyekben is.

A hatóságokkal való érintkezés, valamint azok hatáskörének ismerete egyik alapvető követelmény volt egy jó őrsparancsnok esetében.

Az utóbbi időkben bekövetkezett háborús viszonyok, közel 5 esztendő újabb terheket rótt az őrsparancsnokokra. Sok járőrvezetőt hádiszolgálatra vezényeltek, az őrsöket feltöltötték járőrtárs és járőrvezetői tanfolyamot nem végzett csendőrökkel, tartalékos csendőrökkel és pótcsendőrökkel, akik több oktatást, nevelést, felügyeletet igényeltek a szolgálat ellátásához. Újabb és újabb közigazdasági, közellátási rendeletek, rendelkezések jelentek meg, melyek az ország anyagi, főleg ételmezési nehézségeivel függtek össze, számtalan új kihágást, vétséget tartalmaztak, ami az őrsök munkáját még jobban megterhelte.

A meglehetősen nagyszámú katonaszökevény is sok gondot okozott és a partizán-elhárítás is a csendőrség köteleességévé lett.

A háborúból hazatért és leszerelt katonák előbbi polgári fegyelme meglazult, ami számos verekezésben és veszekedésben nyilvánult meg.

Mindezekhez hozzájárult az a szorongó érzés, ami az őrsöket sem kímélte meg, hogy a háború mind inkább közeledett az ország határához, míg azután 1944-ben megkezdődött egyes őrsök visszavonása, amikor is nem egy őrs súlyos, veszteségteljes harcba keveredett az ellenséggel.

A hatóságokkal való érintkezés, valamint azok hatáskörének ismerete egyik alapvető követelmény volt egy jó őrsparancsnok esetében.

Az utóbbi időkben bekövetkezett háborús viszonyok, közel 5 esztendő újabb terheket rótt az őrsparancsnokokra. Sok járőrvezetőt hadiszolgálatra vezényeltek, az őrsöket feltöltötték járőrtárs és járőrvezetői tanfolyamot nem végzett csendőrökkel, tartalékos csendőrökkel és pótcsendőrökkel, akik több oktatást, nevelést, felügyeletet igényeltek a szolgálat ellátásához. Újabb és újabb közgazdasági, közellátási rendeletek, rendelkezések jelentek meg, melyek az ország anyagi, főleg élelmezési nehézségeivel függtek össze, számtalan új kihágást, vétséget tartalmaztak, ami az őrsök munkáját még jobban megterhelte.

A meglehetősen nagyszámú katonaszökevény is sok gondot okozott és a partizán-elhárítás is a csendőrség kötelességévé lett.

A háborúból hazatért és leszerelt katonák előbbi polgári fegyelme meglazult, ami számos verekedésben és veszekedésben nyilvánult meg.

Mindezekhez hozzájárult az a szorongó érzés, ami az őrsöket sem kímélte meg, hogy a háború mind inkább közeledett az ország határához, míg azután 1944-ben megkezdődött egyes őrsök visszavonása, amikor is nem egy őrs súlyos, veszteségteljes harcba keveredett az ellenséggel.

Nyugodt lelkiismerettel elmondhatjuk, hogy 1944-ig a csendőrség terü-

letén az ország közbiztonsága igen jó volt és ez főleg az őrsparancsnokok érdeme volt.

A vidék közbiztonságának súlyát viselő őrsök és őrsparancsnokok mindent megtettek annak érdekében, hogy a rend és biztonság fennmaradjon az utolsó percig. Ez az ő érdemük volt és ezért őket ma is elismerés és dicséret illeti meg.

Sok volt őrsparancsnok van itt kint az emigrációban, akik felemelt fejjel, büszke önérzettel gondolhatnak vissza egykori szolgálatukra. Isten tartsa meg őket erőben, egészségben még sokáig!

Ugyanekkor kegyelettel őrizzük meg emlékét azoknak, akik életüket áldozták Hazájukért, s szeretettel gondolunk ma is otthon sinylődő bajtársainkra.

Az MKCsBK. hivatalos honlapja közel egy éve jött létre a Csendőrség múltjának hithű megismertetése céljából! Anyaga hétről hétre, bővül történeti írásokkal, eredeti dokumentumokkal, történetekkel, versekkel és fényképekkel. A több mint 560 fénykép sok témát ölel fel a csendőrök életének minden területéből;..... a szolgálatukról, a kiképzésükről, az őrsök életéről, egyéni, csoportos és családi eseményekről, egyenruhákról, felszerelésekről és a csendőrélettel kapcsolatos szépművészeti tárgyakról, festményekről, stb.!

A honlap címe--- www.csendor.com --- ezen a címen tekinthető meg! Ha olvasóink szeretnék hozzájárulni a Honlap anyagához, legyenek szivesek a Honlap felelős kiadójához, v. Körössy Zoltán, tb. csendőr bajtárshoz fordulni, a---csendorseg@yahoo.com---címen, vagy a (301) 946 - 2414 telefonszámon! Ezen a címen és telefonszámon Körössy László tb. csendőr bajtárs, aki a Honlap műszaki szerkesztője, szintén elérhető!

HIVEN -- BECSÜLETTEL -- VITÉZÜL !

KÉRELEM !

Egy csendőr bajtársunk évek óta gyűjt adatokat, végez kutatásokat, tekint vissza a múltba, hogy a Testületünk tagjairól egy szép összefoglalót készítsen!! Az életrajzi adatok feldolgozásával igen szépen halad, a személyi adatokon kívül a fényképek helyei is megvannak, --- csak be kéne ragasztani, sajnos a fényképek megszerzésével nem halad jól! Ezért kéri a bajtársakat, s mindenki mást, hogy nézze meg irományait, levelezéseit, sublodjait, talán talál már régen elfelejtett egyéni, vagy csoportképet, ami Testületünk tagjaira vonatkozik! Az "újra felszínre bukkant" fényképeket, kéri a Központi Vezető címére elküldeni, aki azután tovább küldi a szerző címére!!

A Szerző nevében !

Bajtársaim! A szerző kérése azért fontos, mert a Testületünk és a Bajtársaink valódi megismerését mozdítja elő! Ezt most kell meg tennünk, mielőtt a "SAS" behívókat megkapjuk a dicsőséges kődbe!

v. V.B.

Balogh Elemér bajtárs , mgértő barát , Balogh Marssó Ágnes férje , 2005 , június 26.-án Cleveland - ban , (Ohio) meghalt ! Elhunytával egy kiváló bajtársat veszítettünk el ! Vezetőségünk erkölcsi és anyagi támogatója volt ! Halála igen súlyos veszteséget jelent ! Gyász - mise a Szt. Emeric templomban volt megtartva , nagyszámú tisztelői és barátai részvételével !

Emlékét kegyelettel őrizzük ! Nyugodjon békében !!

Szomorú szívvel jelentjük , egy nagy magyar asszony elvesztését ! dr. Kiss Gyuláné (sz. futasfalvi Márton Ilona) , néhai dr. Kiss Gyula , szkv.cső.százados özvegye , 2004 , november 4.-én nemes lelkét visszaadta teremtő Úrúknak ! November 13.-án temették Calgary -ban (Canada) . Szeretetteljes szavakkal fia és unokafia búcsúztatták ! A jó Isten irgalmasságából nyugodjon békében !

Hagyományainkhoz hű harcosát veszítettük el , Menyhárt István szkv. m. kir. cső. törzsőrmester elhunytával ! 2005 , augusztus 6.-án , 93 éves korában , a Toronto - i (Canada) kórházban elhunyt ! Az engesztelő szt. mise , s a hanvai búcsúztatása , a szt. Erzsébet templomban volt megtartva ! Hamvait egy későbbi időpontban hazaviszik , Magyarországra !!

Hihetetlenül erős lélekkel viselte a sors csapásait !! Soha nem önmagával , hanem családjával , bajtársaival törődött !! Nyugodjon békében !

Nagy tudású Bajtársunk , Dr. Korompay Zoltán , szkv. cső. fhdy , 2005 , július 7-én meghalt , Hilden városban (Németország) , 89 éves korában ! Jogi doktorátus megszerzése után , került a Ludovikára , ahol csendőr elsőként végzett , főhadnagynak avatták ! Háború után Németországba ment , majd Délamerikába költözött , ahol ismét szerzett egyetemi diplomát ! 1937 -ben Párizsban megnyerte a főiskolai világbajnokságot , úszásban !

Németországban megnősült , egy lengyel származású hölgy volt a felesége , nagy szeretetben

éltek ! Minketten egy időben voltak a kórházban , Zoltánt július 7.-én átvitték felesége , Lotti

kortermébe , fogták egymás kezét , nem beszéltek , csendben búcsúztak egymástól , megcsó - kolták egymást és Zoltánt visszavitték a kortermébe , ahol szívrohamot kapott és meghalt !

Nagy szeretetükben , drága felesége követte férjét , augusztus 17.-én Ő is meghalt !

Legyen áldott poruk ! Békés - boldogság legyen részük , az örök világosság fényeskedjen rájuk ! Nyugodjanak békében !

Lassan , lassan mind elmennek ők ,
Nem marad más utánuk , csak emlék és kő ,
Kő , melybe vésetten nevük mély és arany .
Ki ismerte őket , sirjaiknál elhaladva ,
Mély tisztelettel kalapot emel , tudva :
Lent a puha mélyben , a hantok alatt ,
Igazak alusszák örök álmukat , --- " !

